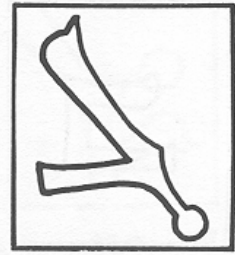

GILGAMESH

𒂗𒂗𒂗
𒂗𒂗𒂗
𒂗𒂗𒂗

ΓΚΙΛΓΚΑΜΕΣ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΟΥΡΟΥΚ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ω, Γκιλγκαμές, άρχοντα της Κουλάμπ, μεγάλη είναι η δόξα σου. Στάθηκε ο άνθρωπος που γνώριζε τα πάντα. Ήταν ο βασιλιάς που γνώριζε του κόσμου όλες τις χώρες. Ήταν σοφός, είδε τα μυστήρια και γνώριζε τα απόκρυφα, μας έφερε μια ιστορία για την πρίν από τον κατακλυσμό εποχή. Έκανε ένα πολύ μεγάλο ταξίδι. Κουράστηκε, ταλαιπωρήθηκε και ξαναγύρισε στον τόπο του, για να γράψει σε μια πέτρα όλη του την ιστορία.

Όταν οι θεοί δημιούργησαν τον Γκιλγκαμές, του έδωσαν τέλειο σώμα. Ο Σαμάς, ο ένδοξος ήλιος, τον προίκισε με ομορφιά, ο Αντάντ, ο θεός της θύελλας, τον προίκισε με θάρρος. Οι μεγάλοι θεοί έκαναν τόσο τέλεια την ομορφιά του, που όμοιά της άλλη να μην υπάρχει. Τον έκασαν κατά τα δύο τρίτα Θεό και κατά το ένα τρίτο άνθρωπο. Στην Ουρούκ έκτισε τείχη, ένα μεγάλο οχυρωματικό έργο και τον ευλογημένο ναό του Εαννά, για το θεό του στερεώματος, τον Ανού και για την Ιστάρ τη θεά του έρωτα. Και το Ιερό αυτό μπορεί να το δεις ακόμα και τώρα. Το εξωτερικό τείχος έμοιαζε με εξωτερική κορνίζα και έλαμπε με τη λάμψη του χαλκού και το εσωτερικό τείχος δεν έχει το όμοιό του. Αναρριχήσου στα τείχη επάνω της Ουρούκ! Περπάτησε κατά μήκος τους. Κοίταξε τα θεμέλια της ταρατσας και εξέτασε και το χτίσιμό τους. Δεν είναι από ψημένα κι ωραία τούβλα; Τα θεμελίωσαν οι εφτά σοφοί.

1. Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΝΚΙΝΤΟΥ

Ο Γκιλγκαμές περιηγήθηκε τον κόσμο, αλλά πουθενά δεν συνάντησε κανένα που να μπορεί να αντισταθεί στα μπράτσα του, μέχρι που ξαναγύρισε στην Ουρούκ. Και οι άντρες της Ουρούκ μουρμούριζαν στα σπίτια τους: «Ο Γκιλγκαμές ηχεί τα σήμαντρα για το κέφι του. Η περηφάνια του ξεπερνάει και την ημέρα και τη νύχτα. Κανένας δεν πρόκειται να μείνει με τον πατέρα του. Όλους θα τους πάρει ο Γκιλγκαμές. Ο βασιλιάς πρέπει να είναι ο ποιμένας του λαού του. Ο πόθος του ο σεξουαλικός, παρθένα δεν αφήνει στον εραστή της, ούτε την κόρη του πολεμιστή, ούτε και τη γυναίκα του αριστοκράτη. Κι ακόμα ο Γκιλγκαμές είναι ο σοφός, ο λεβεντόκορμος κι αποφασιστικός της πόλης μας ποιμένας».

Οι Θεοι ακούσανε τους θρήνους τους. Και οι θεοι των ουρανών φωνάζανε στον κυρίαρχο της Ουρούκ, στον Ανού, το θεό της Ουρούκ: «Μια θεά τον έκανε δυνατό σαν τον άγριο ταύρο και κανένας δεν μπορεί να αντισταθεί στα μπράτσα του. Αρσενικό παιδί δεν έμεινε με τον πατέρα του.

Τα πήρε όλα ο Γκιλγκαμές. Είναι αυτός ο βασιλιάς και ο ποιμένας του λαού του; Ο πόθος του ο σεξουαλικός παρθένα δεν αφήνει στον εραστή της, ούτε την κόρη του πολεμιστή, ούτε τη γυναίκα του αριστοκράτη». Όταν ο Ανού άκουσε τους θρήνους των θεών, φώναξε την Αουρού, τη θεά της δημιουργίας: «Εσύ που τον δημιούργησες, Αουρού, βρες τώρα και τον δεύτερό του, μια θεελλώδικη καρδιά για μια άλλη θεελλώδικη καρδιά. Και βάλε τους να παλεύουν μεταξύ τους για να ησυχάσει η Ουρούκ».

Και η θεά συνέλαβε μια εικόνα στο μυαλό της. Κι ήταν η εικόνα από την ίδια την ουσία του Ανού, του θεού του στερεώματος. Βούτηξε τα χέρια της μέσα στα νερά και ανέσυρε από μέσα λάσπη. Και άφησε τη λάσπη αυτή να πέσει μες στην ερημιά. Και έτσι δημιουργήθηκε ο έξοχος ο Ενκιντού. Και είχε μέσα του τις αρετές του θεού του πολέμου, του ίδιου του Νινούρτα. Το σώμα του ήταν τραχύ κι είχε μαλλιά μακριά σαν της γυναίκας. Και κυμάτιζαν σαν τα μαλλιά της Νισαμπά, της θεάς του σιταριού. Το σώμα του ήταν μαλλιαρό σαν του Σαμουκάν, του θεού των κοπαδιών. Κι ήταν αμόλευτος από την κοινωνία και τίποτα δεν γνώριζε από τις περιοχές που τις καλλιεργούν.

Ο Ενκιντού έτρωγε χλόη στους λόφους, συντροφιά με τη γαζέλα. Και στις νεροσυρμές συναγωνιζόταν αντάμα με τα άγρια θηρία. Χαιρόταν το νερό με τα κοπάδια των άγριων ζώων. Μα φάνηκε ένας κυνηγός που έστηνε παγίδες. Και κάποια μέρα βρέθηκε μπροστά του, στο πηγάδι που έπινε νερό, γιατί τα άγρια ζώα είχαν μπει στη χώρα του. Τρεις ημέρες ανταμώνανε πρόσωπο με πρόσωπο και ο κυνηγός επάγωνε από το φόβο του. Γύρισε στο σπίτι του με το κυνήγι που είχε πιάσει, βουβός και μουδιασμένος από το φόβο. Το πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο και έμοιαζε με κείνον που τσακίστηκε άπο μακρινό ταξίδι. Και με το φόβο στην καρδιά, μίλησε στον πατέρα του: «Υπάρχει ένας άνθρωπος που δεν μοιάζει με τους άλλους. Τον είδα που κατέβαινε από τα βουνά.

Είναι ο πιο δυνατός στον κόσμο φαίνεται νάναι αθάνατος από τους ουρανούς. Ζει πάνω στα βουνά, αντάμα με τα άγρια ζώα και βόσκει χλόη. Μπαίνει στη χώρα σου και φτάνει μέχρι τα πηγάδια. Τρόμαξα και δεν τολμώ να τον πλησιάσω. Γεμίζει τις τρύπες που κάνω και χαλάει τις παγίδες που στήνω για κυνήγι. Βοηθάει και τα ζώα για να αποφεύγουν τις παγίδες και έτσι μου ξεφεύγουν».

Κι ο πατέρας του άνοιξε το στόμα του και είπε στον κυνηγό: «Παιδί μου, στην Ουρούκ ζει ο Γκιλγκαμές. Κανένας μέχρι τώρα δεν μπόρεσε να τον νικήσει. Είναι δυνατός σαν άστρο του ουρανού. Πήγαινε στην Ουρούκ, βρες τον Γκιλγκαμές και παίρνει τη δύναμη αυτού του αγριανθρώπου. Ζήτησε του να σου δώσει μια πόρνη από το ναό του Ερωτα, μια κόρη της απόλαυσης. Γύρνα μαζί της κι άφησε την με τη γυναικεία δύναμη να

αποδυναμώνει αυτόν τον άνθρωπο. Κι όταν την επομένη θα ξανάρθει στο πηγάδι για να πει νερό, θα την αγκαλιάσει και τότε τ' άγρια ζώα θα τον αποβάλουν από τη συντροφιά τους». Κι έτσι ο κυνηγός ταξίδεψε στην Ουρούκ και παρουσιάστηκε στον Γκιλγκαμές, λέγοντάς του: «Ένας άνθρωπος, που δεν μοιάζει με τους άλλους, περιφέρεται στα λιβάδια. Και είναι δυνατός σαν άστρο τ' ουρανού και φοβάμαι να τον πλησιάσω. Βοηθάει τ' αγρίμια να ξεφεύγουν από τις παγίδες μου. Τρύπωννα στις λακκούβες που κάνω και μου χαλάει τις παγίδες». Κι ο Γκιλγκαμές, του είπε: «Κυνηγέ, πήγαινε πίσω, πάρε μαζί σου μια πόρνη, μια κόρη της απόλαυσης. Στην πηγή θα την αγκαλιάσει και τα άγρια ζώα θα τον αποβάλουν».

Κι ο κυνηγός ξαναγύρισε, σέρνοντας μαζί του μια πόρνη. Υστερα από ταξίδι επτά ημερών έφτασε στην πηγή και κάθισαν. Η πόρνη κι ο κυνηγός κοιτάχτηκαν και περίμεναν να φτάσει το θήραμα. Την πρώτη και τη δεύτερη μέρα οι δυο τους περίμεναν, άλλα την τρίτη ημέρα έφτασε η αγέλη. Ηρθε για να πει νερό. Και μαζί της ήταν και ο Ενκιντού. Τα μικρά άγρια πλάσματα του κάμπου χάρηκαν για το νερό που ήπιαν και μαζί τους χάρηκε και ο Ενκιντού, που έβοσκε στη χλόη μαζί με τη γαζέλα που είχε γεννηθεί στα βουνά. Ο κυνηγός είπε στην πόρνη: «Νάτος! Τώρα, γυναίκα, γύμνωσε τα στήθια σου χωρίς ντροπή και χωρίς καθυστέρηση προκάλεσέ του τον έρωτα. Αφησέ τον να δει το γυμνό σου σώμα, αφήσέ τον να κατακτήσει το κορμί σου. Όταν σε πλησιάσει γυμνώσου και ξάπλωσε μαζί του. Δίδαξε στον άγριο άνθρωπο την τέχνη της γυναίκας, γιατί όταν θα του ανάψεις τον έρωτα και θα τον σύρεις πλάι σου, τα άγρια ζώα που ζούνε μαζί του στα βουνά θα τον αποβάλουν από τη συντροφιά τους».

Και η πόρνη δεν ντράπηκε να τον πλησιάσει. Γυμνώθηκε και του ερέθισε τον πόθο, του υποκίνησε τον άγριο του έρωτα και του δίδαξε την τέχνη της γυναίκας. Εξι ημέρες και επτά νύχτες ήσαν αγκαλιά. Και ο Ενκιντού ξέχασε την κατοικία του στο βουνό. Αλλά όταν χόρτασε τον έρωτα, ξαναγύρισε στα άγρια θηρία. Και τότε, μόλις τον είδε η γαζέλα, έφυγε τρέχοντας μακριά του. Όταν τον είδαν τα άγρια ζώα, έφυγαν κι αυτά. Ο Ενκιντού δεν μπορούσε να τα ακολουθήσει, αλλά το σώμα του έμοιαζε νάναι δεμένο με σκοινί, τα γόνατά του λύγισαν όταν έκανε να τρέξει και η γρηγοράδα του είχε εξαφανιστεί. Τώρα, τα άγρια πλάσματα ήταν ήδη μακριά. Ο Ενκιντού άρχισε να αδυνατίζει γιατί μέσα του είχε σοφία και οι σκέψεις του ανθρώπου βρίσκονταν στην καρδιά του. Και έτσι ξαναγύρισε και κάθισε στα πόδια της γυναίκας και άκουγε υπάκουα ότι του έλεγε: «Είσαι σοφός, Ενκιντού, και τώρα έγινες σχεδόν Θεός. Γιατί θέλεις να τρέχεις στα βουνά με τα αγρίμια; Ελα μαζί μου. Θα σε πάω στην Ουρούκ με τα ισχυρά τείχη, στον ευλογημένο ναό της Ιστάρ και του Ανού, του έρωτα

και των ουραनों. Εκεί ζει ο Γκιλγκαμές που είναι δυνατός σαν άγριος ταύρος και κυριαρχεί πάνω στους ανθρώπους».

Όταν του είπε όλα αυτά, ο Ενκιντού ευχαριστήθηκε. Ποθούσε να βρει ένα σύντροφο, ένα σύντροφο που θα μπορούσε να καταλάβει την καρδιά του: «Ελα γυναίκα, πήγαινε με σ' αυτόν τον ιερό ναό, στον οίκο του Ανού και της Οστάρ, στον τόπο που κυριαρχεί πάνω στο λαό ο Γκιλγκαμές. Θα τον προκαλέσω σε πάλη και θα φωνάξω δυνατά σ' όλη την Ουρούκ: Είμαι ο πιο δυνατός εδώ και ήρθα για να αλλάξω την παλιά την τάξη. Είμαι αυτός που γεννήθηκε στα βουνά, είμαι ο πιο δυνατός απ' όλους».

Και κείνη του είπε: «Ας πάμε λοιπόν και κείνος ας δει το πρόσωπο σου. Ξέρω πολύ καλά που βρίσκεται ο Γκιλγκαμές μέσα στη μεγάλη πόλη της Ουρούκ. Ω Ενκιντού, εκεί οι άνθρωποι φοράνε τα πολυτελή τους ρούχα τις γιορτινές ημέρες. Οι νέοι άντρες και τα κορίτσια έχουν θαυμάσιο παρουσιαστικό. Και τι ωραίο που είναι το άρωμα τους! Όλοι οι μεγάλοι άνθρωποι βάφουνε τα χείλη τους από τα κρεβάτια τους. Ω Ενκιντού, εσένα που αγαπάς τη ζωή, πρέπει να σου δείξω το Γκιλγκαμές. Είναι άνθρωπος ευτυχισμένος, θα δεις πάνω του να ακτινοβολεί ο ανδρισμός του. Το σώμα του είναι τέλειο σε δύναμη και ωριμότητα. Ποτέ δεν αναπαύεται, ούτε την ημέρα ούτε τη νύχτα. Είναι πιο δυνατός και από σένα και γι' αυτό μην καυχίεσαι. Ο Σαμάς, ο ένδοξος ήλιος, έδωσε χάρες στο Γκιλγκαμές και ο Ανού, ο θεός των ουραनों και ο Ενλίλ και ο Εά, ο σοφός, του έδωσαν βαθειά γνώση. Και σου λέω από τώρα πως πριν αφήσεις τον άγριο τόπο ο Γκιλγκαμές θα γνωρίζει από το όνειρο του τον ερχομό σου».

Κι ο Γκιλγκαμές σηκώθηκε και πήγε να διηγηθή το όνειρο του στη μάνα του τη Νισούν, που ήταν κι αυτή από τους σοφούς θεούς. «Μάνα, την περασμένη νύχτα είδα ένα όνειρο. Ημουνα πλημμυρισμένος χαρά. Γύρω μου είχαν συγκεντρωθεί οι νέοι ήρωες και περπατούσα μέσα στη νύχτα κάτω από τα άστρα του στερεώματος. Και τότε κάποιος, ένα μετέωρο από την ουσία του Ανού, έπεσε από τον ουρανό. Προσπάθησα να το σηκώσω αλλά ήταν πολύ βαρύ. Όλοι οι άνθρωποι της Ουρούκ μαζεύτηκαν γύρω για να το δουν οι απλοί άνθρωποι χοροπηδούσαν και οι αριστοκράτες σπρώχνονταν ποιος να του πρωτοφιλήσει τα πόδια. Κι εγώ ένιωσα γι' αυτό το πράγμα έρωτα σαν αυτόν που νιώθει κανένας για γυναίκα. Με βοήθησαν, δυνάμωσα το μέτωπό μου, τον σήκωσα με τα λουριά και τον έφερα σε σένα. Και συ τον αποκάλεσες αδερφό μου».

Και τότε η Νισούν, που είναι προικισμένη με μεγάλη σοφία, είπε στο Γκιλγκαμές: «Αυτό που είδες, αυτό το αστέρι του ουρανού πάνω στο οποίο έσκυψες σαν πάνω σε γυναίκα, αυτός ήταν ο δυνατός σύντροφος, εκείνος που δίνει βοήθεια στους φίλους του που έχουν ανάγκη. Είναι το πιο δυνατό από τα άγρια πλάσματα. Γεννήθηκε στα πράσινα λιβάδια και τον

ανάθρεψαν τα άγρια βουνά. Όταν θα τον δεις θα ευχαριστηθείς. Η δύναμη του μοιάζει με τη δύναμη εκείνων που κατοικούν στον ουρανό. Αυτό είναι το νόημα του ονείρου σου».

Ο Γκιλγκαμές είπε: «Μάνα, ονειρεύτηκα και ένα άλλο όνειρο. Στους δρόμους της Ουρούκ με τα ισχυρά τείχη βρέθηκε ένα τσεκούρι. Το σχήμα του ήταν παράξενο και γύρω του συνωθούνταν ο λαός. Το είδα και ευχαριστήθηκα. Εσκυψα κι ένιωσα βαθιά έλξη γι' αυτό. Το αγάπησα όπως αγαπάνε μια γυναίκα και το έσυρα προς το μέρος μου». Και η Νινσούν του αποκρίθηκε: «Το τσεκούρι που είδες και που σε τράβηξε τόσο δυνατά όσο κι ο έρωτας της γυναίκας, είναι ο σύντροφος που σου δίνω. Και θα έρθει μια δύναμη παρόμοια με κείνη που έχουν όσοι κατοικούν στον ουρανό. Είναι ο γενναίος σύντροφος που σώζει το φίλο του αν παραστεί ανάγκη». Κι ο Γκιλγκαμές είπε στη μάνα του: «Τον κλήρο μου τον έριξες θα γίνει δικός μου σύντροφος».

Και τώρα η πόρνη είπε στον Ενκιντού: «Όταν σε κοιτάζω μου φαίνεται πώς έγινες θεός. Γιατί πια δεν ποθείς να ξαναγουρίσεις άγριος με τα άγρια ζώα στο βουνό. Σήκω, λοιπόν, από τη γη που είναι κρεβάτι του τσοπάνη».

Κι εκείνος άκουσε προσεκτικά τα λόγια της. Η συμβουλή που τούδωσε ήταν καλή. Μοίρασε τα ρούχα της στα δυο. Με τα μισά έντυσε τον Ενκιντού και με τα άλλα μισά ντύθηκε η ίδια. Και κρατώντας τον από το χέρι τον οδήγησε σαν μητέρα στο μαντρί και στα λιβάδια όπου βόσκουν κοπάδια. Και κει μαζεύτηκαν γύρω του όλοι οι τσοπάνηδες για να τον δουν, απλώνοντας του μπροστά του ψωμί. Αλλά ο Ενκιντού μονάχα γάλα από τα άγρια ζώα μπορούσε να πει. Πασπάτεψε το ψωμί, χασμουρήθηκε και στάθηκε αβέβαιος για το τι έπρεπε να κάνει ή για το πως έπρεπε να φάει το ψωμί και να πει το δυνατό κρασί. Και τότε η γυναίκα είπε: «Ενκιντού, φάγε ψωμί. Είναι η ουσία της ζωής και πεις και κρασί, γιατί αυτή είναι η συνήθεια του τόπου». Και τότε έφαγε μέχρι που χόρτασε και ήπιαε δυνατό κρασί, εφτά γεμάτα κύπελλα. Εγινε εύθυμος η καρδιά του πλημμύρισε από χαρά και έλαμψε το πρόσωπο του. Εκοψε τις τρίχες από το σώμα του και το άλειψε με λάδι. Ο Ενκιντού έγινε άνθρωπος. Και μόλις τον ντύσανε με αντρίκεια ρούχα παρουσιάστηκε σαν γαμπρός. Πήρε και όπλα για να κυνηγάει το λιοντάρι, έτσι που οι τσοπάνηδες μπορούσαν να κοιμούνται τη νύχτα. Επίασε λύκους και λιοντάρια και οι τσοπάνηδες βρήκαν την ησυχία τους. Γιατί ο Ενκιντού, ο δυνατός άνθρωπος, που αντίπαλος του δεν υπάρχει επαγρυπνούσε.

Ζούσε ευχαριστημένος με τους τσοπάνηδες μέχρι την ημέρα που καθώς σήκωσε τα μάτια του είδε να πλησιάζει κάποιος άνθρωπος. Και είπε στην πόρνη: «Γυναίκα, φώναξε αυτόν τον άνθρωπο να έρθει εδώ. Τί θέλει

εδώ; Θέλω να μάθω το όνομά του». Και κείνη πήγε και προσφώνησε τον άνθρωπο με τούτα τα λόγια: «Αρχοντα για που πηγαίνετε και κάνετε τόσο κουραστικό ταξίδι;» Κι ο άνθρωπος απάντησε στον Ενκιντού: «Ο Γκιλγκαμές μπήκε στον οίκο της Συνέλευσης που δικαιωματικά ανήκει στο λαό. Όλοι μαζεύτηκαν εκεί προειδοποιημένοι από τους ήχους των τυμπάνων για να εκλέξουν τη νύφη, αλλά ο Γκιλγκαμές τους χλευάζει. Παράξενα πράγματα κάνει στην Ουρούκ. Γυρεύει αυτός να πάει πρώτος με τη νύφη, ο βασιλιάς να πηγαίνει πρώτος κι ύστερα να ακολουθεί ο σύζυγος, γιατί αυτό τον διέταξαν οι θεοί στη γέννησή του από τότε που κόπηκε ο ομφάλιος λώρος του. Αλλά τώρα άκουσε, τα τύμπανα ηχούν, για την εκλογή της νύφης και η πόλη στενάζει βαθειά». Στα λόγια αυτά ο Ενκιντού γύρισε με κάτασπρο το πρόσωπο: «Θα πάω στο μέρος απ' όπου ο Γκιλγκαμές κυριαρχεί πάνω στο λαό, θα τον προσκαλέσω σε πάλη και θα βροντοφωνήσω σ' όλη την Ουρούκ: Ηρθα ν' αλλάξω την παλιά τάξη γιατί είμαι ο πιο δυνατός εδώ».

Και τώρα ο Ενκιντού προχώρησε μπροστά και η γυναίκα ακολουθούσε από πίσω. Και μπήκε στην Ουρούκ, σε κείνη τη μεγάλη αγορά. Και όλο το πλήθος συγκεντρώθηκε γύρω από το σημείο που στάθηκε μέσα στο δρόμο της Ουρούκ, με τα ισχυρά τείχη. Οι άνθρωποι σπρώχνονταν μέσα στο δρόμο. Κι όπως μιλούσαν γι' αυτόν, έλεγαν: «Είναι φτυστός ο Γκιλγκαμές». «Είναι κοντότερος». «Είναι αυτός που μεγάλωσε πίνοντας γάλα από άγρια θηρία. Είναι η πιο μεγάλη δύναμη». Οι άνθρωποι χάρηκαν: «Τώρα ο Γκιλγκαμές θα βρει τον δάσκαλό του». «Τούτος ο μεγάλος, τούτος ο ήρωας, που η ομορφιά του είναι σαν των θεών, θα γίνει δάσκαλος ακόμα και στο Γκιλγκαμές».

Στην Ουρούκ το νυφικό κρεβάτι ήταν έτοιμο έτσι που ταίριαζε στη θεά του έρωτα. Η νύφη περίμενε το γαμπρό, αλλά τη νύχτα ο Γκιλγκαμές την άρπαξε και την πήγε στο σπίτι. Και τότε ο Ενκιντού προχώρησε μπροστά και ανταμώθηκαν με τον Γκιλγκαμές, έξω από την εξώπορτα. Ο Ενκιντού άπλωσε τα πόδια του κι εμπόδισε το Γκιλγκαμές να περάσει στο σπίτι. Κι έτσι αρπάχτηκαν στα χέρια και πάλευαν σαν ταύροι. Εσπασαν τους παραστάτες της πόρτας κι ο τοίχος σείστηκε. Ρουθούνιζαν και κοιτάζονταν σαν ταύροι. Κομμάτιασαν τα πορτόξυλα κι ο τοίχος ξανασειστήκε. Ο Γκιλγκαμές λύγισε το γόνατο, στηρίχτηκε καλά στη γη και με μια στροφή έριξε κάτω τον Ενκιντού. Και τότε η μανία του κόπασε ξαφνικά. Κι όταν ο Ενκιντού έπεσε είπε στον Γκιλγκαμές: «Άλλος όμοιος στον κόσμο δεν υπάρχει. Η Νινσούν που είναι δυνατή σαν άγριο βόδι στο βουστάσι, είναι η μάνα που σε γέννησε και υψώθηκες έτσι πάνω από τους ανθρώπους και ο Ενλίλ σου έδωσε τη βασιλεία, γιατί η δύναμη σου ξεπερνάει τη δύναμη των

ανθρώπων». Και τότε ο Ενκιντού και ο Γκιλγκαμές αγκαλιάστηκαν. Ετσι σφραγίστηκε η φιλία τους.

2. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ο Ενλίλ των βουνών, ο πατέρας των θεών, καθόρισε την τύχη του Γκιλγκαμές. Κι ο Γκιλγκαμές ονειρεύτηκε και ο Ενκιντού είπε: "Το νόημα του ονείρου είναι αυτό. Ο πατέρας των θεών σου έδωσε τη βασιλεία, αυτή είναι η μοίρα σου, αλλά η μοίρα σου δεν θα σου δώσει και την αιώνια ζωή. Μα μη λυπάσαι γι' αυτό, μαράζι να μην βάλεις στην καρδιά, ούτε και να υποφέρεις. Σου έδωσε δύναμη να δένεις και να λύνεις, να γίνεις το σκοτάδι και το φώς της ανθρωπότητας. Σου έχει δώσει υπεροχή πάνω στο λαό, που όμοια δεν υπήρξε ποτέ, νίκες στις μάχες τέτοιες που κανένας δεν γλυτώνει και νίκες στις επιδρομές και στις έφοδες, απ' όπου κανένας δεν ελπίζει να γυρίσει. Μα μην κάνεις κατάχρηση αυτής της δύναμης, να είσαι δίκαιος με τους υπηρέτες σου στο παλάτι και δίκαιος να σταθής μπροστά στο Σαμάς".

Κι ο άρχοντας Γκιλγκαμές έστρεψε τη σκέψη του προς τη χώρα της Ζωής. Και σκέφτηκε τη χώρα των Κέδρων ο άρχοντας ο Γκιλγκαμές. Και είπε στον υπηρέτη του τον Ενκιντού. Δεν έχω αποτυπώσει το όνομά μου σε κεραμίδι, έτσι όπως το όρισε η τύχη μου. Γι' αυτό και θα πάω στη χώρα που κόβονται τα κέδρα. Θα γράψω το όνομά μου στο μέρος όπου γράφουν τα ονόματά τους οι δοξασμένοι άνθρωποι κι όπου δεν γράφτηκε ακόμα ανθρώπινο όνομα, μνημείο θα υψώσω στους θεούς". Του Ενκιντού τα μάτια πλημμύρισαν δάκρυα και ένοιωσε πόνο στην καρδιά. Η ματιά του έγινε θολή. Κι ο Γκιλγκαμές που συνέλαβε τη ματιά του, του είπε: "Φίλε μου, γιατί το βλέμμα σου είναι τόσο θολό;". Κι ο Ενκιντού άνοιξε το στόμα του και είπε: "Είμαι αδύνατος, τα χέρια μου χάσανε τη δύναμή τους και η κραυγή της λύπης με πνίγει στο λαιμό. Γιατί να δώσεις την καρδιά σου σ' ένα τέτοιο εγχείρημα;". Κι ο Γκιλγκαμές απάντησε στον Ενκιντού: "Εξ αιτίας του κακού δαίμονα, που είναι σ' αυτή τη χώρα, θα πάμε στο δάσος για να καταστρέψουμε το κακό. Μέσα στο δάσος ζεί ο Χουμπαμπά, που το όνομά του σημαίνει "Παμέγιστος", γίγαντας τρομερός". Κι ο Ενκιντού βαθεία στέναξε και είπε: "Τότε που ζούσα ακόμα με τα άγρια ζώα και τριγυρνούσα στην ερημιά, είχα ανακαλύψει το δάσος. Το μήκος του είναι δέκα χιλιάδες λεύγες προς κάθε κατεύθυνση. Ο Ενλίλ έχει ορίσει φύλακα του δάσους το Χουμπαμπά και τον οποίο όπλισε με τους επτά τρόμους, κι έγινε ο Χουμπαμπά ο τρόμος κάθε σάρκας. Όταν βρυχιέται μοιάζει με χείμαρρο κατεβασμένο, το χνώτο είναι σαν τη φωτιά και οι μασέλες του είναι ο ίδιος ο θάνατος. Και φυλάει τόσο καλά τα κέδρα που και δαμάλα αν ταραχθεί μέσα

στο δάσος κι εξήντα λεύγες μακρυά, θα το ακούσει. Ποιός άνθρωπος είναι δυνατό να πάει από μόνος του στη χώρα αυτή να περπατήσει και να την εξερευνήσει σε βάθος; Σου λέω πώς όποιος πλησιάσει προς τα κεί παραλύουν οι δυνάμεις του. Η πάλη με το Χουμπταμπά με καμμιά άλλη δεν μπορεί να παραβληθεί. Είναι πολύ δυνατός πολεμιστής, Γκιλγκαμές. Κι ο ύπνος ποτέ δεν πιάνει το παρατήριό του".

Κι ο Γκιλγκαμές αποκρίθηκε: "Που βρίσκεται ο άνθρωπος που θα μπορέσει να αναρριχηθεί στους ουρανούς; Μόνο οι θεοί ζούνε για πάντα με τον ένδοξο Σαμάς. Και όσο για μας, τους ανθρώπους, οι μέρες μας είναι μετρημένες και μια πνοή ανέμου είναι οι απασχολήσεις μας. Όπως κι αν είναι, τρόμαξες κιόλας! Εγώ θα πάω πρώτος, παρόλο που είμαι άρχοντάς σου και θα έπρεπε να προχωράς εσύ και να μου λές: Προχώρησε, τίποτα για να φοβηθείς δεν υπάρχει! Κι αν πέσω θ' αφήσω πίσω μου αθάνατο το όνομά μου. Οι άνθρωποι θα λένε: Ο Γκιλγκαμές έπεσε σε σύγκρουση με τον άγριο Χουμπταμπά. Πολύ μετά, όταν στο σπίτι μου θα γεννιέται παιδί, θα του διηγούνται και θα με θυμούνται". Κι ο Ενκιντού ξαναμίλησε στο Γκιλγκαμές: "Ω, άρχοντά μου, αν θες να μπεις στη χώρα αυτή, πήγαινε πρώτα στον ήρωα Σαμάς και πέστο στο θεό Ηλιο, γιατί δική του είναι η χώρα αυτή. Η χώρα όπου κόβονται τα κέδρα ανήκει στο Σαμάς".

Κι ο Γκιλγκαμές πήρε ένα κάτασπρο, χωρίς άλλο σημάδι κασικάκι, κι ένα μαύρο. Τα πήρε στην αγκαλιά του και τα έφερε μπροστά στον Ηλιο. Πήρε στο χέρι του το ασημένιο σκήπτρο του και είπε στον ένδοξο Σαμάς: "Θα πάω, ώ Σαμάς, στη χώρα αυτή, θα πάω. Σε ικετεύω βοήθησέ με να πάνε όλα καλά και να γυρίσω πάλι στις αποβάθρες της Ουρούκ. Μεγάλε θεέ, την προστασία σου γυρεύω και κάνε να βγούνε σε καλό οι οιωνοί!". Κι ο ένδοξος Σαμάς αποκρίθηκε: "Γκιλγκαμές, είσαι δυνατός, αλλά τι σημαίνει για σένα η χώρα της Ζωής;" "Ω Σαμάς, άκουσέ με, άκουσέ με Σαμάς, άφησε τη φωνή μου ν' ακουστεί. Εδώ στην πόλη ο άνθρωπος πεθαίνει από βαρειά κατάθλιψη, ο άνθρωπος χάνεται με την απελπισία στην καρδιά. Κοίταξα πάνω από τα τείχη και είδα σώματα να πλέουν στο ποτάμι. Κι αυτή θα είναι και η δική μου τύχη. Στ' αληθινά και τούτο το γνωρίζω καλά, αφού κι ο πιο ψηλός απ' τους ανθρώπους δεν θα μπορέσει για να φτάσει στον ουρανό κι ο πιο τρανός δεν θα μπορέσει με τη γή να αντιπαραβληθεί. Λοιπόν θα μπώ σ' αυτή τη χώρα, γιατί ακόμα δεν αποκατάστησα το όνομά μου σε κεραμίδι ψημένο, όπως ορίζει η μοίρα μου. Θα πάω λοιπόν στη χώρα όπου κόβουν τα κέδρα. Θα βάλω το όνομά μου εκεί που έγραψαν τα ονόματα των ενδόξων ανθρώπων. Κι όπου δεν γράφτηκε ανθρώπου όνομα, μνημείο θα υψώσω στους Θεούς". Τα μάτια του πλημμύρισαν με δάκρυα και συνέχισε: "Δυστυχώς είναι μεγάλο το ταξίδι που πρέπει για να κάνω προκειμένου να φτάσω στη χώρα του Χουμπταμπά. Αν δεν πρόκειται

να πετύχω σ' αυτήν την επιχείρηση, τότε, γιατί Σαμάς, μου έδωσες αυτή την ακόρεστη επιθυμία να θέλω να το επιχειρήσω; Και πώς είναι δυνατό να πετύχω αν δεν με βοηθήσεις; Αν πεθάνω σ' αυτή τη χώρα, θα πεθάνω χωρίς μνησικακία. Μα αν θα επιστρέψω θα κάνω μια ένδοξη προσφορά και έναν ύμνο στο Σαμάς".

Κι έτσι ο Σαμάς δέχτηκε την προσφορά των δακρύων του. Και σαν τον συμπονετικό άνθρωπο του έδειξε συγνώμη. Και υπέδειξε στο Γκιλγκαμές ισχυρούς συμμάχους παιδιά μιας μάνας και τα τοποθέτησε σε σπηλιές του βουνού. Ο μεγάλος άνεμος υπέδειξε: το βοριά, τον ανεμοστρόβιλο, τη θύελλα και την παγωνιά, τη θύελλα και το λίβα. Σαν την οχιά, σαν τους δράκοντες, σαν την πυρκαγιά, σαν το φίδι που παγώνει την καρδιά, σαν τον καταστροφικό κατακλυσμό και σαν τα φλεγόμενα δίκρανα, έτσι έμοιαζαν οι σύμμαχοί του, και χάρηκε ο Γκιλγκαμές. Πήγε στο χαλκιά και του είπε: "Θα δώσω εντολές στους οπλοποιούς. Θα τους βάλουμε να χύσουν τα όπλα μας κι εμείς θα τους επιτηρούμε". Και έδωσαν εντολή στους οπλοποιούς. Και οι μαστόροι κάθισαν κάτω και συζήτησαν. Και πήγαν στο άλσος του κάμπου και κόψανε ιτιές και σιδερόξυλα. Και χύσανε γι' αυτούς τσεκούρια, βάρους εννιά λιβρών. Και ξίφη μεγάλα έχυσαν με λάμπες έξι λίβρες η κάθε μιά και με λαβές και θήκες από τριάντα λίβρες. Και χύσαν για το Γκιλγκαμές το τσεκούρι: η "Δύναμη των Ηρώων" και τον εφοδίασαν με τόξο Ανσάμ. Κι οπλίστηκε ο Γκιλγκαμές κι ο Ενκιντού μαζί. Και το βάρος των όπλων που έφερναν ήταν τριάντα λίβρες. Μαζεύτηκε ο λαός κι οι συμβουλάτορες στους δρόμους και στην αγορά της Ουρούκ. Ηρθαν από την πόλη με τα εφτά μάνταλα. Ο Γκιλγκαμές μίλησε στην αγορά: "Εγώ ο Γκιλγκαμές πάω να δώ εκείνο το πλάσμα, για το οποίο τόσα και τόσα λέγονται και που η φήμη του ονόματός του γεμίζει όλο τον κόσμο. Θα τον κατανικήσω μέσα στο ίδιο του το δάσος, στο δάσος των κέδρων και θα του δείξω τη δύναμη των παιδιών της Ουρούκ κι όλος ο κόσμος θα το μάθει. Ανάλαβα αυτήν την επιχείρηση: να σκαρφαλώσω στο βουνό, κέδρα να κόψω και πίσω μου ν' αφήσω αθάνατο όνομα". Οι συμβουλάτορες της Ουρούκ, της μεγάλης αγοράς του αποκρίθηκαν: "Γκιλγκαμές, είσαι νέος, το θάρρος σου σε πάει πολύ μακριά, και δεν μπορεί να λογαριάσεις τι σημαίνει αυτή η επιχείρηση. Εχουμε ακούσει ότι ο Χουμπαμπά δεν είναι από τους θνητούς ανθρώπους. Τα όπλα του είναι τέτοια που δεν μπορεί να τους αντισταθεί κανένας. Το δάσος απλώνεται σε έκταση δέκα χιλιάδες λεύγες γύρω - γύρω πρὸς κάθε κατεύθυνση. Ποιός τολμάει να πάει να ερευνήσει τέτοιο βάθος; Όσο για το Χουμπαμπά όταν βρουχιέται μοιάζει με χείμαρρο κατεβασμένο, το χνώτο του είναι φωτιά και οι μασέλες του είναι ίδιες ο θάνατος. Γιατί σε έπιασε μεγάλη επιθυμία να κάνεις τέτοιο πράγμα

Γκιλγκαμές; Όταν κανείς παλεύει με το Χουμπαμπά, πάλη που να της μοιάζει δεν υπάρχει".

Και ο Γκιλγκαμές σαν άκουσε τούτα τα λόγια των συμβουλατόρων του, κοίταξε το φίλο του και γέλασε: "Τι πρέπει να τους απαντήσω; Πρέπει να πώ ότι φοβήθηκα το Χουμπαμπά και ότι από δώ και πέρα θα κάτσω στο σπιτάκι μου;". Κι ύστερα ο Γκιλγκαμές άνοιξε ξανά το στόμα του και είπε στον Ενκιντού: "Φίλε μου ας πάμε στο Μεγάλο το Παλάτι, στο Εγκαλμάχ και να σταθούμε μπροστά στη βασίλισσα Νισσούν. Η Νισσούν είναι σοφή, με βαθιά γνώση και θα μας συμβουλευσει για το δρόμο που πρέπει να κάνουμε". Πιάστηκαν από το χέρι και πήγαν μαζί στο Εγκαλμάχ: πήγαν να σταθούν μπροστά στη μεγάλη βασίλισσα την Νισσούν. Ο Γκιλγκαμές πλησίασε, μπήκε στο παλάτι και μίλησε στη Νισσούν: "Νισσούν πρέπει να κάνω ένα μακρινό ταξίδι στη χώρα του Χουμπαμπά. Πρέπει να περάσω από άγνωστο δρόμο και να κάνω μια αλλόκοτη μάχη. Από την ημέρα που θα αναχωρήσω, δεν θα επιστρέψω αν δεν φθάσω στο δάσος των Κέδρων και αν δεν καταστρέψω τον κακό δαίμονα, που τον απεχθάνεται ο Σαμάς. Γι' αυτό παρακάλεσε για μένα το Σαμάς". Η Νισσούν μπήκε στο δωμάτιό της, φόρεσε ένα ρούχο κομμένο στο σώμα της, φόρεσε και τα κοσμήματά της, για να κάνει πιό όμορφα τα στήθη της, έβαλε και την τιάρα στο κεφάλι, ενώ τα ρούχα της σέρνονταν στο δάπεδο. Και έτσι τράβηξε για το βωμό του ήλιου, που ήταν πάνω στη σκεπή του παλατιού. Εκαψε θυμίαμα και ύψωσε τα χέρια της προς το Σαμάς καθώς υψωνόταν και ο καπνός: "Ω Σαμάς, γιατί έδωσες αυτή την ανήσυχη καρδιά στο Γκιλγκαμές, το γιό μου; Πες μου γιατί το έκανες αυτό: Τον αναστάτωσης και τώρα είναι έτοιμος για ένα μεγάλο ταξίδι στη χώρα του Χουμπαμπά, θα περάσει από άγνωστο δρόμο και θα κάνει μια αλλόκοτη μάχη. Γι' αυτό και από την ημέρα που θα ξεκινήσει, μέχρι την ημέρα που θα επιστρέψει κι όταν θα φτάσει στο δάσος των Κέδρων κι όταν θα σκοτώσει το Χουμπαμπά και θα καταστρέψει αυτό το δαιμονικό πράγμα, που και συ Σαμάς το απεχθάνεσαι, μην τον λησμονήσεις. Αλλά άφησε την Αυγή, την Αϊά την αγαπημένη σου νύφη να σου το θυμίζει πάντα. Κι όταν η ημέρα φεύγει, πέσε στο νυχτοφύλακά σου να τον φυλάει απ' το κακό". Κι ύστερα η Νισσούν, η μάνα του Γκιλγκαμές, αφού εξάντλησε το θυμίαμα, κάλεσε τον Ενκιντού που ήξερε τους εξορκισμούς: "Δυνατέ Ενκιντού, δεν είσαι παιδί από το σώμα μου, αλλά σε δέχτηκα σαν υιοθετημένο μου γιό. Είσαι το άλλο μου παιδί, σαν τα παραπεταμένα, που φέρνουν στο ναό. Υπηρέτησε το Γκιλγκαμές, όπως τα παραπεταμένα παιδιά υπηρετούν με πίστη το ναό, και την ιέρεια που τα μεγάλωσε. Και το δηλώνων αυτό μπροστά στις γυναίκες μου, στους αφιερωμένους στο ναό και στους ιεροφάντες". Υστερα σαν επιβεβαίωση,

πέρασε στο λαιμό του το φυλακτό και του είπε: "Σου εμπιστεύομαι το γιό μου. Να μου τον ξαναφέρεις πίσω ασφαλή".

Και ύστερα τους φέρανε τα όπλα. Τους δώσανε στα χέρια τα μεγάλα ξίφη με τις χρυσές τις θήκες, τα τόξα και τις φαρέτρες. Ο Γκιλγκαμές πήρε το τσεκούρι, κρέμασε τη φαρέτρα του και το τόξο του Ανσάν από τον ώμο και έζωσε στη μέση του το ξίφος. Κι έτσι οπλισμένοι ήταν έτοιμοι για το ταξίδι. Τώρα γύρω τους στριμώχνονταν ο λαός και τους είπε: "Πότε θα γυρίσετε στην πόλη;". Οι συμβουλάτορες ευλογούσαν τον Γκιλγκαμές και τον προειδοποιούσαν: "Να μην έχεις τόση εμπιστοσύνη στις δυνάμεις σου, να είσαι προσεκτικός και συγκρατημένος στα πρώτα σου κτυπήματα. Εκείνος που πάει μπροστά προστατεύει το σύντροφό του. Ο καλός οδηγός που γνωρίζει το μέρος θα προστατεύει το φίλο του. Να αφήνεις μπροστά τον Ενκιντού, γιατί αυτός γνωρίζει το δρόμο προς το δάσος. Ο Ενκιντού έχει δει το Χουμππαμπά και ξέρει πώς πολεμάει. Αφησε τον Ενκιντού πρώτον να περάσει στο στενό και βάλε τον να παρακολουθεί άγρυπνα και σύ να προσέχεις τον εαυτό σου. Αφησε τον Ενκιντού να προφυλάσσει το φίλο του και να προσέχει το σύντροφό του και σίγουρα να τον περάσει από τις παγίδες του δρόμου. Εμείς οι συμβουλάτορες της Ουρούκ εμπιστευόμαστε το βασιλιά μας σε σένα, ώ Ενκιντού. Να μας τον ξαναφέρεις σώον". Κι ύστερα γύρισαν στο Γκιλγκαμές και του ξαναείπαν: "Μακάρι ο Σαμάς τον πόθο της καρδιάς σου να τον εισακούσει. Ας κάνει να δείτε με τα μάτια σας τελειωμένο το πράγμα που είπανε τα χείλη σου. Ας σας ανοίγει το δρόμο εκεί που θα έχετε παγιδευτεί και δρόμο που τα βήματά σας να σηκώνει. Ας κάνει να ανοίξουν τα βουνά, για να περάσετε. Κι η νύχτα τη δικιά της ευλογία να σας φέρει. Κι ο Λουγκουλμπάντα, ο φύλακας θεός σας να σας παρασταθεί στη νίκη. Στη μάχη να κερδίσετε τη νίκη, σαν με παιδί για να παλεύατε. Πλύνε τα πόδια σου στο ποτάμι του Χουμππαμπά που πρέπει να το περάσετε. Το βράδυ να ανοίγετε πηγάδι και καθαρό νερό να κουβαλάτε στο ασκί. Να προσφέρεις στο Σαμάς κρύο νερό και ποτέ να μην ξεχάσεις το Λουγκουλμπάντα".

Κι ο Ενκιντού, άνοιξε τότε το στόμα του και είπε: "Μπροστά δεν είναι τίποτα να φοβηθείς. Ακολούθησέ με γιατί εγώ γνωρίζω το μέρος που ζει ο Χουμππαμπά, καθώς και τους δρόμους που περπατάει. Οι συμβουλάτορες πίσω να γυρίσουν. Δεν υπάρχει λόγος να φοβούνται". Όταν οι συμβουλάτορες το άκουσαν, ξεπροβοδίσανε τον ήρωα στο δρόμο του: "Στο καλό Γκιλγκαμές και ο φύλακας θεός σου να σε προστατεύει στο δρόμο σου και γερό να σε ξαναφέρει στην αποβάθρα της Ουρούκ".

Ύστερα από είκοσι λεύγες η ταχύτητα έσπασε. Κι ύστερα από τριάντα άλλες λεύγες σταμάτησαν να διανυκτερεύουν. Πενήντα λεύγες διέτρεξαν σε μια μέρα. Σε τρεις ημέρες περπάτησαν δρόμο ενός μηνός και δυό

βδομάδων. Πέρασαν επτά βουνά πριν να φτάσουν στην πύλη του δάσους. Κι όταν έφτασαν έμειναν κατάπληκτοι. Δεν είχαν ακόμα δει τον κεδρο-πύργο, αλλά το ξύλο της πόρτας το θαύμασαν πάρα πολύ. Το ύψος της ήταν εβδομήντα δυό κυβικά και το φάρδος της είκοσι τέσσερα κυβικά. Το στήριγμά της, ο κρίκος της κι οι παραστάτες της ήταν τέλεια. Τα είχαν φτιάξει τεχνίτες της Νιππούρ, της ιερής της πόλης του Ενλίλ. Και τότε ο Ενκιντού φώναξε: "Ω Γκιλγκαμές, θυμήσου τώρα τις καυχησιές σου στην Ουρούκ. Εμπρός λοιπόν, χτύπησε παιδί της Ουρούκ, δεν πρέπει να φοβάσαι". Όταν άκουσε τούτα τα λόγια ξαναβρήκε το θάρρος του και είπε: "Μην χάνεις καιρό. Γρήγορα. Και αν ο παρατηρητής είναι εδώ μην τον αφήνεις να σου ξεφύγει στο δάσος όπου θα τον χάσουμε. Έχει φορέσει έναν από τους οπλισμένους του θώρακες, αλλά όχι ακόμα και τους άλλους έξη. Πρέπει να τον πιάσουν πριν να οπλισθεί". Κι αυτός σαν αφηνιασμένος άγριος ταύρος ρουθούνιζε στο έδαφος. Και ο παρατηρητής του δάσους στριφογύρισε απειλητικός και φώναζε μ' όλη του τη δύναμη. Κι ο Χουμπαμπά σα δυνατός ταύρος τόσκασε μέσα στο δάσος και κλείστηκε στο κεδρικό του σπίτι.

Τότε ο Ενκιντού πήγε στην πόρτα. Η ομορφιά της ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να σηκώσει το τσεκούρι του να την καταστρέψει, αλλά έσπρωξε και την άνοιξε. Και τότε ο Ενκιντού φώναξε δυνατά στο Γκιλγκαμές: "Μην προχωράς μέσα στο δάσος. Την ώρα που άνοιγα την πόρτα παρέλυσε το χέρι μου". Ο Γκιλγκαμές του αποκρίθηκε: "Αγαπημένε μου φίλε μη μιλάς σα να δείλιασες. Περάσαμε τόσους κινδύνους και ταξιδέψαμε πολύ, θέλεις να γυρίσουμε πίσω; Εσύ που έχεις δοκιμασθεί σε πολέμους και μάχες στάσου δίπλα μου και πιά δεν θα νοιώσεις το φόβο του θανάτου. Ελα πίσω μου και η αδυναμία σου θα εξαφανισθεί και η τρεμούλα θα φύγει από τα χέρια σου. Μήπως ο φίλος μου προτιμάει να μείνει πίσω; Όχι, θα προχωρήσουμε μαζί προς το κέντρο του δάσους. Ξαναβρέσε το θάρρος σου στη σκέψη της μάχης που πλησιάζει. Ξέχασε το θάνατο και ακολούθησέ με σαν άνθρωπος αποφασιστικός στην πράξη, αλλά που δεν είναι και πολύ τρελλός. Όταν δυό προχωρούν μαζί, ο καθένας προστατεύει τον εαυτό του και καλύπτει και το φίλο του. Και αν πέσουν θα αφήσουν αθάνατο όνομα".

Διάβηκαν μαζί την πύλη και μπήκαν στο πράσινο βουνό. Κι εκεί σταμάτησαν σιωπηλοί, η φωνή τους κόπηκε και σιωπηλοί κοίταξαν το δάσος. Κοίταξαν το ύψος των κέδρων και ξεχώρισαν το δρόμο του δάσους, όπου συνήθιζε να περπατάει ο Χουμπαμπά. Ο δρόμος ήταν πλατύς και ευκολοπάτητος. Κοίταξαν προσεκτικά το δάσος των Κέδρων, την κατοικία των θεών και το θρόνο της Ιστάρ. Το πιό ψηλό κέδρο υψωνόταν μπροστά στο βουνό. Η σκιά του ήταν ωραία. Χάριζε μεγάλη

άνεση. Το δάσος και το ξέφωτο ήσαν καταπράσινα από θάμνους. Εκεί ο Γκιλγκαμές έσκαψε ένα πηγάδι πριν να δύσει ο ήλιος. Πήγε στο βουνό και σκόρπισε στο έδαφος καλή τροφή και είπε: "Ω βουνό, κατοικία των Θεών, στείλε μου ευνοϊκό όνειρο". Και ύστερα πιάστηκαν από το χέρι να κοιμηθούν. Κι ο ύπνος που κυλάει αντάμα με τη νύχτα, τους τύλιξε και τους δυό. Ο Γκιλγκαμές ονειρεύτηκε, στα μέσα της νύχτας ο ύπνος τον εγκατέλειψε και διηγήθηκε το όνειρό του στο φίλο του: "Ενκιντού, ποιός άλλος εκτός από σένα μπορούσε να με ξυπνήσει; Φίλε μου είδα ένα όνειρο. Στεκόμαστε σ' ένα στενό διάσελο του βουνού και ξαφνικά το βουνό σωριάστηκε κάτω. Εμείς οι δυό μοιάζαμε σαν τις πτιό μικρές μυίγες του βάλτου. Σ' ένα δεύτερό μου όνειρο, το βουνό ξανάπεσε και χτύπησε στο πόδι μου. Και το χώμα πλάκωσε το πόδι μου. Κι ύστερα είρθε μια ανυπόφορη λάμψη φωτός που ξεχύνονταν από μια δυνατή φλόγα. Και κει φάνηκε κάτι που η χάρη του και η ομορφιά του ξεπερνούσε την ομορφιά αυτού του κόσμου. Κι αυτό το κάτι με πέταξε πέρα από το βουνό, μου έδωσε να πιώ νερό και η καρδιά μου συνήλθε, κι ύστερα μου ξαναστήριξε τα πόδια μου στο χώμα".

Και τότε ο Ενκιντού, το παιδί των κάμπων, μου είπε: "Ας κατεβούμε απ' το βουνό, να συζητήσουμε μαζί αυτό το πράγμα". Κι ο νεαρός θεός είπε στο Γκιλγκαμές: "Το όνειρό σου είναι καλό, το όνειρό σου είναι υπέροχο, το βουνό που είδες είναι ο Χουμππαμπά. Και τώρα στα σίγουρα θα τον πιάσουμε και θα τον σκοτώσουμε. Και θα ξαπλώσουμε κάτω το σώμα του, όπως και το βουνό έγινε επίπεδο". Την επομένη ημέρα ύστερα από πορεία είκοσι λεύγες, η ταχύτητά μας κόπηκε. Και ύστερα από άλλες είκοσι λεύγες πορεία σταμάτησαν να ξενυχτήσουν. Εσκαψαν πηγάδι πριν να δύσει ο ήλιος κι ο Γκιλγκαμές ανέβηκε στο βουνό. Σκόρπισε παντού ωραία φαγητά και είπε: "Ω βουνό κατοικία των Θεών, στείλε ένα όνειρο στον Ανκιντού, κι ας είναι ευνοϊκό το όνειρό του". Και έστειλε το βουνό όνειρο στον Ενκιντού, κι ήταν ευσίωνο το όνειρο. Ψυχρή και άγρια βροχή τον έδειρε και ζάρωσε απ' το φόβο, όπως η βρώμη του βουνού, όταν τη δέρνει θύελλα βροχής. Αλλά ο Γκιλγκαμές κάθισε με το πηγούνι του στα γόνατά του, μέχρι που τον πήρε κι αυτόν ο ύπνος που απλώνεται πάνω απ' όλη την ανθρωπότητα. Κατά τα μεσάνυχτα ο ύπνος τον εγκατέλειψε. Σηκώθηκε και είπε στο φίλο του: "Με φώναξες; Αν όχι, τότε γιατί ξύπνησα; Με σκούνησες; Αν όχι, τότε γιατί τρόμαξα; Μήπως πέρασε από δώ κανένας Θεός; Τα πόδια μου έχουν παραλύσει από φόβο. Φίλε μου είδα ένα τρίτο όνειρο. Κι αυτό το τρίτο ήταν ολοκληρωτικά τρομακτικό. Βρουχιόντουσαν οι ουρανοί κι αντιβρουχιότανε η γή. Το Φώς της ημέρας χάθηκε. Σκοτάδια πέσανε παντού. Φώτα αστραπόσβηναν. Φλόγες ξεπετάγονταν. Τα σύννεφα χαμήλωσαν πολύ και έβρεχαν θάνατο. Υστερα

η λαμπρότητα χάθηκε. Η φωτιά έσβησε. Κι όλα έγιναν στάχτες, που έπεφταν γύρω μας. Ας κατεβούμε απ' το βουνό να το συζητήσουμε και να αποφασίσουμε τι πρέπει για να κάνουμε".

Όταν κατέβηκαν από το βουνό ο Γκιλγκαμές άρπαξε το τσεκούρι στα χέρια του και έκανε να πέσει το κέδρο. Όταν ο Χουμπαμπά άκουσε το θόρυβο εκεί κάτω λύσσαξε από το θυμό του και φώναξε δυνατά: "Ποιός είν' αυτός που παραβίασε το δάσος μου και έκοψε τον κέδρο μου;". Αλλά ο ένδοξος Σαμάς τους φώναξε από τον ουρανό: "Προχωρείστε και μη φοβόσαστε!". Κι όμως τώρα ο Γκιλγκαμές είχε τσακισθεί από την αδυναμία κι ο ύπνος τον άρπαξε αμέσως. Ένας βαθύς ύπνος τον κρατούσε. Ξάπλωσε στο έδαφος και τεντώθηκε άφωνος, σα να έβλεπε όνειρο. Όταν τον σκούνηξε ο Ενκιντού δεν σηκώθηκε. Κι όταν του μίλησε δεν αποκρίθηκε: "Ω Γκιλγκαμές, άρχοντα του κάμπου της Κουλλάμπ, ο κόσμος σκοτεινίασε, οι σκιές απλώθηκαν παντού, έφτασε το φως του απόβραδου. Ο Σαμάς έφυγε. Το φωτεινό του κεφάλι έχει γείρει στα στήθη της μάνας του Νινγκάλ. Ω Γκιλγκαμές, πόσο θα κοιμάσαι και σύ σαν αυτόν; Δεν πρέπει να ανεχθείς να δεις τη μάνα που σε γέννησε να θρηνεί μέσα στις πόλης τις πλατείες".

Επί τέλους ο Γκιλγκαμές τον άκουσε. Φόρεσε τον θώρακά του "η φωνή των Ηρώων", που ζύγιζε τριάντα σίκλος. Και τον φόρεσε θαρρείς και ήταν ανάλαφρος, σαν το ρούχο που φοράμαι. Ο θώρακας τον κάλυψε πέρα για πέρα. Πατούσε σαν ταύρος που ρουθουνίζει στη γή και τρίζει τα δόντια του. "Στη ζωή της μάνας μου Νινσούν και στη ζωή του πατέρα μου, του θεϊκού Λουγκουλμπάντα, άφησέ με να ζήσω να με θαυμάσει η μάνα μου, όπως και τότε που με θήλαζε στην ποδιά της". Και μια δεύτερη φορά ξαναείπε: "Στη ζωή της μάνας μου Νινσούν, που με γέννησε και στη ζωή του πατέρα μου του θεϊκού Λουγκουλμπάντα βοήθησέ με να νικήσω αυτόν τον άνθρωπο, αυτό το θεό αν είναι θεός και ο δρόμος που πήρα για τη Χώρα της Ζωής να με ξαναπάει πίσω στην πόλη μου". Και τότε ο Ενκιντού, ο πιστός σύντροφος, συνηγορώντας του αποκρίθηκε: "Άρχοντά μου, δεν γνωρίζεις αυτό το τέρας και γι' αυτό δεν νοιώθεις τρόμο. Εγώ που το γνωρίζω τρομάζω. Τα δόντια του είναι σαν τα δηλητηριώδη δόντια του δράκοντα, το θάρρος του μοιάζει με το θάρρος λεονταριού, η ορμή του μοιάζει με πλημμύρα, με το βλέμμα του συντρίβει το δέντρο του δάσους σαν καλάμι του βάλτου. Ω άρχοντά μου, μπορείς να προχωρήσεις μέσα στο δάσος αν έτσι αποφάσισες. Εγώ θα ξαναπάω στην πόλη και θα πώ στην κυρία, τη μάνα σου όλα σου τα ένδοξα κατορθώματα, μέχρι που να ξεφωνήσει από χαρά. Κι ύστερα θα της πώ το θάνατο που ακολούθησε μέχρι να κλάψει όσο πιό πικρά μπορεί να γίνει". Αλλά ο Γκιλγκαμές είπε: "Οι θυσίες και οι προσφορές δεν είναι ακόμα για μένα. Το πλοίο των

νεκρών δεν είναι νάρθει ακόμα, ούτε και το τριπλό το σάβανο που θα με τυλήξει δεν κόπηκε ακόμα. Ούτε είρθε η ώρα για να ανάψει η πυρά μου, ενώ στην κατοικία μου εξακολουθεί να καίει η φωτιά. Σήμερα δώσε μου βοήθεια, και θάχεις τη δική μου. Μπορεί να υπάρξει λάθος ανάμεσά μας; Ολα τα ζωντανά πλάσματα που γεννήθηκαν από σάρκα θα κάτσουν κάποτε στο πλοίο της Δύσης. Κι όταν αυτό βυθίσει, όταν το πλοίο Μάξιλουμ θα βυθιστεί χάνονται κι αυτά. Αλλά εμείς θα προχωρήσουμε μπροστά και θα καρφώσουμε το βλέμμα μας σ' αυτό το τέρας. Αν η καρδιά σου είναι φοβισμένη, διώξε τον φόβο, κι αν έχει τρόμο, διώξε τον τρόμο. Πάρε στα χέρια σου το τσεκούρι και χτύπησε. Οποιος αφήνει μισοτελειωμένη τη μάχη δεν μπορεί να βρεί ησυχία".

Ο Χουμπαμπά βγήκε από το οχυρό κεδρόσπιτό του. Εγειρε το κεφάλι του και κούνησε απειλώντας τον Γκιλγκαμές. Και κάρφωσε πάνω του το μάτι του, το μάτι του θανάτου. Κι ύστερα ο Γκιλγκαμές επικαλέστηκε το Σαμάς και κύλισαν τα δάκρυά του: "Ω ένδοξε Σαμάς ακολούθησα το δρόμο που με συμβούλευσες, αλλά αν τώρα δεν στείλεις βοήθεια πώς θα γλυτώσω;". Ο ένδοξος Σαμάς άκουσε την προσευχή του και κάλεσε το μεγάλο άνεμο, το βοριά, τον ανεμοστρόβιλο, τη θύελλα και την παγωνιά, τη θύελλα και το λίβα. Και είρθαν σαν δράκοντες σαν πυρκαγιά, σαν ερπετά που κάνει την καρδιά να παγώνει, σαν καταστροφική πλημμύρα και σαν φλεγόμενα δίκρανα. Οι οκτώ άνεμοι έπεσαν κατά πάνω στο Χουμπαμπά και του στράβωσαν τα μάτια, τον έκαναν ανάπηρο και ανίκανο να κινηθεί εμπρός ή πίσω. Ο Γκιλγκαμές φώναξε: "Στη ζωή της Νινσούν της μάνας μου και του θεϊκού Λουγκουλμπάντα, του πατέρα μου, στη Χώρα της Ζωής που ανακάλυψα την κατοικία σου, με τα αδύνατά μου μπράτσα και με τα μικρά μου όπλα, χτύπησα τη Χώρα σου και τώρα θα μπώ και στο σπίτι σου".

Ετσι έρριξε τον πρώτο κέδρο, έκοψαν τα κλαδιά του και τα πήγαν στη ρίζα του βουνού. Με το πρώτο χτύπημα ο Χουμπαμπά άστραψε, μα αυτοί προχώρησαν. Και έρριξαν επτά κέδρα και έκοψαν και κάνανε δεμάτια τα κλαδιά τους και τα πήγανε στη ρίζα του βουνού. Και επτά φορές ο Χουμπαμπά έχανε τις δυνάμεις του καθώς επέφτανε τα κέδρα. Κι όπως έσβηνε η έβδομη φλόγα πλησίασαν στη φωλιά του. Η ανάσα του αντηχούσε σαν ηχηρό φιλί. Πλησίασε σαν ωραίος, άγριος ταύρος που πιάνεται με θηλιά στο βουνό ή σαν πολεμιστής δεμένος πισθάγκωνα. Τα δάκρυα ξεχείλισαν στα μάτια του και γίνηκε κατακίτρινος: "Γκιλγκαμές, άφησέ με να σου μιλήσω. Ποτέ μου δεν γνώρισα μητέρα, ούτε και πατέρα για να με μεγαλώσει. Γεννήθηκα στο βουνό, το βουνό μ' ανάθρεψε κι ο Ενλίλ με όρισε φύλακα του δάσους. Αφησέ με να φύγω Γκιλγκαμές και θα γίνω υπηρέτης σου, θα σε γνωρίσω για άρχοντά μου. Ολα τα δένδρα του

δάσους που φυλάω πάνω σε τούτο το βουνό θα είναι δικά σου. Θα τα κόψω και θα σου κάνω ένα παλάτι". Και τον πήρε από το χέρι και τον οδηγούσε στο σπίτι του. Και η καρδιά του Γκιλγκαμές συγκινήθηκε και τον συμπάθησε. Και του ορκίστηκε στην ουράνια ζωή, στη γήινη ζωή και στη ζωή του κάτω κόσμου: "Ω Ενκιντού, δεν πρέπει το παγιδευμένο πουλί να γυρίσει στη φωλιά του και ο αιχμάλωτος να ξαναπάει στην αγκαλιά της μάνας του;". Κι ο Ενκιντού αποκρίθηκε: "Κι αν ο πιο δυνατός από τους ανθρώπους θα υποκύψει στη μοίρα του αν δεν έχει κρίση. Ο Ναμτάρ, ο δαίμονας της τύχης που δεν κάνει διάκριση μεταξύ των ανθρώπων, θα τον καταβροχθίσει. Αν το παγιδευμένο πουλί ξαναγυρίσει στη φωλιά του, αν ο αιχμάλωτος γυρίσει στην αγκαλιά της μάνας του, τότε φίλε μου δεν θα ξαναγυρίσεις στην πόλη, όπου σε περιμένει η μάνα που σε γέννησε. Θα σου φράξει τους βουνήσιους δρόμους και θα κάνει αδιάβατα τα μονοπάτια".

Ο Χουμπαμπαμί είπες: "Ενκιντού, αυτά που είπες είναι κακά, και τα είπες εσύ ο μισθοφόρος που δουλεύεις για το ψωμί σου! Από το φθόνο και από το φόβο του αντίπαλου είπες τούτα τα κακά λόγια". Κι ο Ενκιντού είπες: "Μην τον ακούς Γκιλγκαμές. Αυτός ο Χουμπαμπαμί πρέπει να πεθάνει". Κι ο Γκιλγκαμές είπες: "Αν τον αγγίξω, η φλόγα και η δόξα του φωτός θα ξεπεταχθούνε μπερδεμένες, η δόξα και η λάμψη θα εξαφανισθούν και η ακτινοβολία της θα σβήσει". Ο Ενκιντού είπες στον Γκιλγκαμές: "Όχι έτσι φίλε μου. Πρώτα παγιδεύουν το πουλί, και τότε που θα πάει το μικρό πουλάκι; Υστερα μπορούμε να αναζητήσουμε τη δόξα και τη λάμψη όταν τα πουλάκια θα έχουν σκορπίσει γύρω στην πρασινάδα". Ο Γκιλγκαμές άκουσε τα λόγια του φίλου του. Πήρε το τσεκούρι στο χέρι, έσυρε το σπαθί από τη μέση και χτύπησε με το σπαθί το Χουμπαμπαμί στο σβέρκο. Το δεύτερο χτύπημα το έδωσε ο Ενκιντού. Στο τρίτο χτύπημα ο Χουμπαμπαμί έπεσε. Και σωριάστηκε κάτω νεκρός. Και τότε ακολούθησε σύγχυση, γιατί αυτός που τον σωριάσανε νεκρό ήταν ο φύλακας του δάσους. Ήταν αυτός που στη φωνή του έτρεμε ο Λίβανος και ο Ερμών. Και τότε τα βουνά κινήθηκαν, και κινήθηκαν μαζί και οι λοφοσειρές, γιατί ο φύλακας των Κέδρων ήτανε νεκρός.

Ο Ενκιντού τον χτύπησε κι ο κέδρος έγινε κομμάτια. Κι αυτό το έκανε ο Ενκιντού. Αυτός αποκάλυψε τη μυστική κατοικία του Παμέγιστου. Έτσι ο Γκιλγκαμές έριχνε τα δέντρα του δάσους και ο Ενκιντού καθάριζε τις ρίζες τους και τα οδηγούσε μέχρι τον Ευφράτη. Τοποθέτησαν το Χουμπαμπαμί μπροστά στους Θεούς, μπροστά στον Ενλίλ. Φίλησαν το χώμα, τον εσκέπασαν με σάβανο και τον τοποθέτησαν με το κεφάλι προς τα μπρός. Όταν ο Ενλίλ είδε το κεφάλι του Χουμπαμπαμί, λύσσαξε από το θυμό του ενάντια τους: "Γιατί το κάνατε αυτό; Από δώ και πέρα η φωτιά θα είναι όπου καθόσαστε, θα τρώει το ψωμί που τρώτε και θα πίνει ότι πίνετε". Και

τότε ο Ενλίλ ξαναπήρε τη λάμψη και τη δόξα την έδωσε στους βαρβάρους, στο λιοντάρι, στην ερημιά και στη μανιακή κόρη της Ερεσκιγκάλ. Αλλά πιά πολύ από τον Γκιλγκαμές αυτόν τον άγριο ταύρο που λεηλατούσε τα βουνά και τα πήγαινε στη θάλασσα και από τον ενκιντού, η πιά μεγάλη δόξα ανήκει στον Ενλίλ.

3. ΙΣΤΑΡ ΚΑΙ ΓΚΙΛΓΚΑΜΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΚΙΝΤΟΥ

Ο Γκιλγκαμές έπλυνε τις μακριές του μπούκλες και καθάρισε τα όπλα του και μάζεψε τα μαλλιά του από τους ώμους του. Εβγαλε και τα λερωμένα του ρούχα και φόρεσε καινούργια. Ερριξε πάνω του τη βασιλική του ρόμπα και τη σταθεροποίησε. Και όταν ο Γκιλγκαμές έβαλε και το στέμμα του, η ένδοξη Ιστάρ σήκωσε τα μάτια της για να δει την ομορφιά του Γκιλγκαμές. Είπε: «Ελα μαζί μου Γκιλγκαμές να γίνεις ο νυμφίος μου. Δώσε μου σπέρμα από το σώμα σου, άφησέ με να γίνω ή σύζυγός σου και συ ο σύζυγός μου. Θα στολίσω για σένα άρμα από λαζουρίτη και χρυσάφι, με χρυσές ρόδες και χάλκινα κέρατα. Και θα έχεις τους παντοδύναμους δαίμονες της θύελλας για οδηγούς. Όταν θα μπαίνεις στο σπίτι σου, που θα μοσχοβολάει κέδρο στο κατώφλι σου και στο θρόνο σου θα σου φιλούν τα πόδια. Βασιλιάδες, κυβερνήτες και ηγεμόνες θα σκύβουν μέχρι κάτω μπροστά σου. Θα σου φέρνουν φόρο υποτέλειας από τα βουνά και τους κάμπους. Οι προβατίνες σου θα γεννάνε διπλά αρνιά και οι γίδες σου τρία κατσίκια οι γαϊδάρες σου θα κάνουνε μουλάρια τα βόδια σου ταίρι δεν θα έχουν στον κόσμο και τ' άλογα του αμαξιού σου θα φημισθούν παντού για τη γρηγοράδα τους».

Ο Γκιλγκαμές άνοιξε το στόμα του και είπε στην ένδοξη Ιστάρ: «Αν σε κάνω γυναίκα μου, τι δώρα θα έπρεπε να σου κάνω; Τι αρώματα και τι ρούχα για το κορμί σου; Και τι τροφή θα σου φέρω για να φας; Πώς είναι δυνατό να δώσω τροφή σε μια θεά και ποτό στη βασίλισσα των ουρανών; Κι ακόμα αν σε κάνω γυναίκα μου, τι θα γίνω πια εγώ; Οι εραστές σου σε βρήκανε σαν τη θρακοβολιά, που σιγοκαίει χωρίς καπνό μέσα στον πάγο, μια μυστική πόρτα που αποκλείει και την καταιγίδα και τη μπόρα, πύργο που συνθλίβει τους φυλακές του, πίσσα που μαυρίζει όποιον την κουβαλάει, τρύπιο ασκί που μουσκεύει όποιον το μεταφέρει, πέτρα που πέφτει από το πρεβάζι, σαντάλι που κάνει να περπατάει όποιον το φορεί, μια μηχανή εφόδου ενάντια στον εχθρό. Υπάρχει κανείς από τους εραστές σου που να σε αγάπησε για πάντα; Ποιοι από τους ποιμένες σου σε ευχαρίστησαν; Ακουσέ με, θα σου απαριθμήσω τους εραστές σου και την ιστορία τους. Πρώτος είναι ο Ταμούζ, ο εραστής της νιότης σου, για τον όποιο καθιέρωσες θρήνους κάθε χρόνο. Αγάπησες το πολύχρωμο πουλί,

αλλά και τώρα ακόμα το κτυπάς και σπάζεις τα φτερά του. Και τώρα μες στο άλσος κάθεται και κραυγάζει: «κάππι, κάππι, φτερό μου, φτερό μου!» Αγάπησες το λιοντάρι με την τρομερή δύναμη. Και του έστησες εφτά παγίδες για να το πιάσεις. Ερωτεύθηκες το βαρβάτο άλογο, που είναι μεγαλειώδικο στη μάχη και θέσπισες γι' αυτό το καμτσίκι, το σπηρούνι και τα λουριά για να καλπάζει, εφτά λεύγες με τη βία και να θολώνει το νερό πριν να το πιει. Και για τη μάνα του, τη Σιλιλί θέσπισες θρήνους. Ερωτεύθηκες τον ποιμένα του κοπαδιού. Και σου έφτιαχνε γλυκίσματα κάθε δεύτερη ημέρα και έσφαζε κατσίκια για χάρη σου. Και συ τον χτύπησες και τον μεταμόρφωσες σε λύκο. Και τώρα τον κυνηγάει το τσοπανόσκυλο και τον ξεσχίζουν τα δικά του κυνηγόσκυλα. Μήπως δεν ερωτεύθηκες τον Οσουλλανού, τον κηπουρό στο φοινικόκηπο του πατέρα σου; Σου κουβαλούσε αμέτρητα καλάθια με χουρμάδες. Καθημερινά γέμιζε το τραπέζι σου. Υστερα γύρισες τα μάτια σου αλλού και του είπες: «Πολυαγαπημένε μου Οσουλλανού, έλα μαζί μου, έλα να απολαύσουμε τον ανδρισμό σου. Προχώρησε και πάρε με στην αγκαλιά σου. Είμαι δική σου». Ο Οσουλλανού σου αποκρίθηκε «Τι θέλεις από μένα; Η μάνα μου έψησε ψωμί και έφαγα. Γιατί να ρθώ σε μια σαν εσένα για χαλασμένη η σαπισμένη τροφή; Είναι δυνατό το παραβάν από βούρλα να δώσει επαρκή προστασία έναντι του πάγου;» Αλλά όταν άκουσες την απάντηση τον κτύπησες. Και τον μετέβαλες σε τυφλοπόντικα, βαθιά μέσα στη γη, δηλαδή σε κείνον που ποτέ δεν φτάνει στις επιθυμίες του. Και αν δεχόμουν να γίνουμε εραστές, ποιος μπορεί να μου εγγυηθεί ότι δεν θα με μεταχειρισθείς όπως τους άλλους πριν;»

Όταν η Ιστάρ τα άκουσε όλα αυτά, η λύσσα της εγίνηκε πιο μεγάλη. Πήγε λοιπόν εκεί ψηλά στον ουρανό, στον πατέρα της τον Ανού και στη μάνα της την Αντούμ. Και είπε: «Πατέρα μου, ο Γκιλγκαμές μου σώριασε ένα σωρό βρισιές. Είπε μπροστά σε όλους τη βρώμικη μου συμπεριφορά και τις βρώμικες μου πράξεις». Και ο Ανού άνοιξε το στόμα του και είπε: «Μοναχή σου προκάλεσες την επιτίμησή σου. Και γι' αυτή σου την πρόκληση ο Γκιλγκαμές ανέφερε τη βρώμικη σου συμπεριφορά και τις βρώμικες σου πράξεις».

Η Ιστάρ άνοιξε το στόμα της και ξαναείπε: «Πατέρα μας κάνε με ταύρο του ουρανού για να καταστρέψω τον Γκιλγκαμές. Φούσκωσε, σε παρακαλώ, τον Γκιλγκαμές με περηφάνεια, για την καταστροφή του. Μα αν αρνηθείς να με κάνεις ταύρο του Ουρανού θα σπάσω τις πόρτες της κόλασης και θα συντρίψω τα μάνταλα. Θα αφήσω ορθάνοικτες τις πόρτες της κόλασης και θα κουβαλήσω τους νεκρούς να φάνε μαζί με τους ζωντανούς». Κι ο Ανού είπε στη μεγάλη Ιστάρ: «Αν κάνω αυτό που επιθυμείς θα έχουμε εφτά χρόνια ξηρασία. Και τότε πια δεν θα καρπίσει το

σιτάρι. Εχεις εξασφαλίσει αρκετό καρπό για το λαό και χόρτο για τα ζώα;» Κι η Οστάρ απάντησε: «Εχω εξασφαλίσει καρπό για το λαό και χόρτο για τα ζώα. Για τα επτά άκαρπα χρόνια υπάρχει αρκετός καρπός και αρκετό χόρτο».

Ετσι ο Ανού δημιούργησε τον Ταύρο του Ουρανού για την Ιστάρ, την κόρη του. Κι ο Ταύρος έπεσε στη γή. Με το πρώτο του ρουθούνισμα έσφαξε εκατό ανθρώπους, και διακόσιους, κι ύστερα τριακόσιους και μετά εκατοντάδες άλλοι πέφτανε νεκροί. Στο τρίτο του ρουθούνισμα έπεσε πάνω στον Ενκιντού. Αλλά ο Ενκιντού παραμέρισε, πήδησε πάνω στον Ταύρο και τον άρπαξε από τα κέρατα. Ο Ταύρος του Ουρανού άφρισε στο πρόσωπό του και τον έξυσε με την παχειά του ουρά. Ο Ενκιντού φώναξε στο Γκιλγκαμές: "Φίλε μου, καυχηθήκαμε ότι θα αφήναμε αθάνατο όνομα πίσω μας. Λοιπόν, μπήξε το ξίφος σου ανάμεσα στα κέρατα και τον αυχένα". Ο Γκιλγκαμές ακολούθησε τον Ταύρο του Ουρανού, άρπαξε την παχειά του την ουρά και βύθισε το ξίφος του ανάμεσα στα κέρατα και στον αυχένα, και σκότωσε τον Ταύρο. Κι όταν σκότωσαν τον Ταύρο του Ουρανού, έβγαλαν την καρδιά του και την προσφέρανε στο Σαμάς, και ύστερα τα δυό αδέρφια αναπαύτηκαν. Αλλά η Ιστάρ πετάχτηκε και ανέβηκε στο μεγάλο τείχος της Ουρούκ. Βγήκε στον Πύργο και απάγγειλε μια κατάρα: "Κατάρα στον Γκιλγκαμές, που με πρόσβαλε σκοτώνοντας τον Ταύρο του Ουρανού". Όταν ο Ενκιντού άκουσε τούτα τα λόγια, έκοψε το μηρό του Ταύρου, της το πέταξε στο πρόσωπο και είπε: "Αν μπορούσα να απλώσω πάνω σου χέρι, αυτό θα έκανα και σε σένα, και θα σου βγαζα τα άντερα από τα πλευρά σου". Και τότε η Ιστάρ μάζεψε το λαό της, τις χορεύτριες και τις τραγουδίστριες, τις πόρνες και τις μεγάλες πόρνες του ναού. Και άρχισε θρήνους πάνω από το μηρό του Ταύρου του Ουρανού.

Μα ο Γκιλγκαμές φώναξε τους χαλκιάδες και τους οπλοποιούς, όλοι μαζί. Και κείνοι θαύμασαν το μέγεθος των κεράτων του Ταύρου. Τα έσταζαν με λαζουρίτη δυό δάκτυλα παχύ. Και το κάθε κέρατο ζύγιζε τριάντα λίβρες το καθένα και περιείχαν έξι μέτρα λάδι που το πρόσφερε στο Θεό προστάτη του, τον Λουγκουλμπάντα. Τα κέρατα τα πήγε στο παλάτι και τα κρέμασε στον τοίχο. Υστερα έπλυνε τα χέρια του στον Ευφράτη, αγκαλιάστηκαν με τον Ενκιντού και έφυγαν. Περιφέρονταν μέσα στους δρόμους της Ουρούκ, και βγήκαν οι ήρωες της πόλης να τους δούν. Ο Γκιλγκαμές φώναξε τις τραγουδίστριες: "Ποιός είναι ο πίο ένδοξος από τους ήρωες; Ποιός είναι ο πίο ένδοξος από τους ήρωες, ο Γκιλγκαμές είναι ο πίο έξοχος από τους ανθρώπους". Και ακολούθησε γιορτή και γέμισε χαρά η πλατεία μέχρι που οι ήρωες πήγαν στα κρεβάτια τους να αναπαυθούν. Κι ο Ενκιντού έπεσε κι αυτός να κοιμηθεί. Και είδε ένα όνειρο. Πετάχτηκε από το κρεβάτι του και διηγήθηκε το όνειρό του στον αδελφό του: "Ω φίλε μου, γιατί

οι μεγάλοι θεοί μαζεύτηκαν σε συμβούλιο;". Κι όταν ξημέρωσε η μέρα είπε στον Γκιλγκαμές: "Άκουσε το όνειρο που είδα χτες τη νύχτα. Όλοι οι Θεοί, ο Ανού, ο Ενλίλ, ο Εά, ο Σαμάς, μαζεύτηκαν σε ένα συμβούλιο. Και ο Ανού είπε στον Ενλίλ: Επειδή σκότωσαν τον Ταύρο του Ουρανού και σκότωσαν και τον Χουμπαμπά ένας από τους δυό πρέπει να πεθάνει, κι ας είναι αυτός που γύμνωσε τα βουνά από τα κέδρα". Κι ο Ενλίλ είπε: "Ο Ενκιντού πρέπει να πεθάνει, ο Γκιλγκαμές δεν θα πεθάνει". Κι ύστερα ο ένδοξος Σαμάς, απάντησε στον ήρωα Ενλίλ: "Σκότωσαν με δική μου εντολή τον Ταύρο του Ουρανού και τον Χουμπαμπά. Και πρέπει γι' αυτό να πεθάνει ο Ενκιντού ενώ είναι αθώος;". Κι ο Ενλίλ λύσσαξε εναντίον του Σαμάς: "Εσύ κάθε μέρα πηγαίνεις κάτω εκεί και κουβεντιάζεις μαζί τους σαν ένας απ' αυτούς!".

Κι ο Ενκιντού αρρώστησε και έπεσε μπροστά στο Γκιλγκαμές. Τα δάκρυά του τρέξανε ποτάμι. Κι ο Γκιλγκαμές του είπε: "Ω αδελφέ μου, ώ αγαπημένε μου αδελφέ, γιατί σε παίρνουν από μένα;". Κι ύστερα ξανάπε: "Πρέπει να κάτσω έξω από την πόρτα των φαντασμάτων των νεκρών και ποτέ πιά να μην ξαναδώ τον αγαπημένο μου αδελφό;". Ενώ ο Ενκιντού ήταν ξαπλωμένος κάτω, από την αρρώστεια του, καταριότανε την Πύλη του Δάσους σα να ήταν κάτι από ζωντανές σάρκες: "Εσύ που φαινόσουν ότι είσουνα από συνηθισμένο ξύλο και που σε θαύμαζα από είκοσι λεύγες μακρυά και πριν να δώ τον πυργοειδή κέδρο, εσύ που το ύψος σου ήταν εβδομήντα δυό κυβικά και είκοσι τέσσερα κυβικά το πλάτος, εσύ που το στήριγμά σου, η αμπάρα σου και το κατώφλι σου ήταν τέλεια, εσύ που σ' είχαν φτιάξει τεχνίτες της Νιππούρ, της ιερής πόλης του Ενλίλ, αν γνώριζα το νόημά σου, αν γνώριζα πώς η λαμπρότητά σου θα μου κόστιζε τη ζωή, θα είχα σηκώσει το τσεκούρι μου και σε κομματίζα σαν ξύλινο μεσοτοίχι. Ποτέ δεν θα σε άγγιζα με το χέρι μου". Υστερα καταράστηκε τον κυνηγό με την πόρνη. "Καταριέμαι τον κυνηγό που με παγίδεψε. Κυνήγι να μην πιάνεται στα δίκτυα του, κι απ' την καρδιά του να σβυστεί κάθε πόθος". Κι ύστερα καταράστηκε την πόρνη: "Όσο για σένα, γυναίκα, καθορίζω αιώνια την τύχη σου. Σε καταριέμαι με τη μεγάλη κατάρα. Ακόρεστος πόθος να σε κυριαρχεί. Σπίτι σου να γίνουνε οι δρόμοι. Τη σκιά των τειχών να κάνεις κρεβάτι σου. Μεθυσμένοι και ξεμέθυστοι ίδια να σου φιλούν τα μάγουλά σου".

Όταν ο Σαμάς άκουσε τα λόγια του Ενκιντού του φώναξε από τον ουρανό: "Ενκιντού, γιατί καταριέσαι τη γυναίκα, τη δασκάλα που σε δίδαξε να τρώς το ψωμί που έχει γίνει για τους Θεούς και να πίνεις το κρασί των βασιλιάδων; Αυτή που σου φόρεσε ένα υπέροχο ένδυμα, δεν σου έδωσε για σύντροφο τον ένδοξο Γκιλγκαμές κι ο Γκιλγκαμές δεν είναι ο πραγματικός σου αδελφός; Δεν σε έβαλε να κοιμηθείς σε βασιλικό κρεβάτι

και να ξαπλώνεις αναπαυτικά στ' αριστερά του; Δεν έκανε τους ηγεμόνες της γής να σου φιλούν τα πόδια και τώρα όλος ο λαός της Ουρούκ δεν κλαίει και δεν θρηνεί για σένα; Όταν θα πεθάνει, ο Γκιλγκαμές θα αφήσει για χάρη σου τα μαλλιά του να μεγαλώσουν, θα φορέσει ένα τομάρι από λιοντάρι και θα περιφέρεται στην ερημιά". Όταν ο Ενκιντού άκουσε τον ένδοξο Σαμάς η θυμωμένη του καρδιά ηρέμησε. Ανακάλεσε την κατάρα και είπε για την πόρνη: "Ανθρωπος να μη σε περιφρονήσει κι ειρωνικά να μην εγκίσει τους μηρούς σου. Βασιλιάδες, ηγεμόνες και ευγενείς να σε ερωτεύονται. Ο γέρος να κουνάει τα γένια του όταν σε βλέπει κι ο νέος τη ζωή του να δίνει. Για σένα χρυσάφι και καρνέλια και λαζουρίτη να σωριάζουνε στο δυνατό σου σπίτι. Για χάρη σου τη σύζυγο και τη μάνα των επτά παιδιών τους να ξεχνάνε. Κι οι ιερείς το δρόμο να σ' ανοίγουνε στην παρουσία των Θεών".

Ο Ενκιντού αποκοιμήθηκε μέσα στην αρρώστεια του και άνοιξε την καρδιά του στον Γκιλγκαμές: "Την περασμένη νύχτα ονειρεύτηκα ξανά, φίλε μου. Θρηνούσαν οι ουρανοί κι ανταπαντούσε η γή. Στεκόμουν ολομόναχος μπροστά σ' ένα τρομερό όν. Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, σαν το μαύρο πουλί της τρέλλας. Χύμηξε κατά πάνω μου με τα αετήσια του νύχια και γρήγορα με έπιασε με ξέσχισε με τα νύχια του και τα φτερά του, μέχρι που με απόκαμε. Και ύστερα με μεταμόρφωσε σε τέτοιο σημείο, που τα χέρια μου έγιναν φτερούγες και σκεπάστηκαν με φτερά. Υστερα κάρφωσε πάνω μου το διαπεραστικό του βλέμμα και με έσυρε μακριά, στο βασίλειο της Ιρκάλα, της βασίλισσας της σκοτεινιάς στο σπίτι απ' όπου κανείς απ' όσους μπαίνουν δεν ξαναγυρίζει, στο δρόμο που δεν έχει γυρισμό. Εκεί είναι το σπίτι όπου οι άνθρωποι ζουν στη σκοτεινιά. Τροφή τους είναι η σκόνη και κρέας τους η λάσπη. Είναι ντυμένοι σαν τα πουλιά κι έχουν φτερά για κάλυμμα. Φώς ποτέ δεν βλέπουνε και μένουν στα σκοτάδια. Μπήκα στο σπίτι της σκόνης και είδα τους βασιλιάδες της γής, με πεταμένα απ' το κεφάλι τους τα στέμματα, για πάντα. Είδα κυβερνήτες και ηγεμόνες κι όλους όσους κάποτε φορούσαν βασιλικά στέμματα και κυβερνούσαν τον κόσμο σε παλιότερες εποχές. Ολοι αυτοί που έζησαν στα παλάτια των Θεών, του Ανού και του Ενλίλ, στέκονται τώρα υπηρέτες να σερβίρουνε ψημένα κρέατα στο σπίτι της σκόνης, να κουβαλούν μαγειρεμένα φαγιά και δροσερό νερό με το ασκί. Στο σπίτι της σκόνης που μπήκα υπήρχαν μεγάλοι ιερείς, ιερείς και βοηθοί τους, μάγοι, ιερείς και ιερείς που εκστασιάζονται. Υπήρχαν υπηρέτες του ναού, κι ακόμα εκεί βρισκόταν κι ο Ετάνα, ο βασιλιάς του Κίς, που τον μετέφερε αητός στους ουρανούς τον παλιό καιρό. Είδα επίσης τον Σαμουκάν, το θεό των κτηνών. Εκεί ήταν και η Ερεσκιγκάλ, η βασίλισσα του Κάτω Κόσμου. Μπροστά της καθόταν οκλαδόν ο Μπελίτ-Σέρ, αυτός που κρατάει τα κατάστιχα των Θεών και το

βιβλίο των θανάτων. Η Ερεσκιγκάλ κρατούσε μια πινακίδα από την οποία διάβαζε. Σήκωσε το κεφάλι της, με κοίταξε και είπε: "Ποιός τον έφερε αυτόν εδώ;". Και τότε ξύπνησα σαν άνθρωπος που στέγνωσε το αίμα του και που πλανιέται ολομόναχος σε χώρο από καμένα βούρλα, σαν κάποιος που τον έπιασε ο επιστάτης και η καρδιά του είναι πλημμυρισμένη από τρόμο. Ω αδελφέ μου, όταν πεθάνω πάρε κάποιον μεγάλο ηγεμόνα ή κάποιον άλλο ή πάρε κάποιον Θεό να στέκεται στην πόρτα σου. Και άφησέ τον να σβήσει το δικό μου όνομα και να γράψει το δικό του".

Ο Ενκιντού είχε βγάλει τα ρούχα του και τινάχτηκε κάτω. Κι ο Γκιλγκαμές άκουγε τα λόγια του και έκλαιγε με δάκρυα, ο Γκιλγκαμές τον άκουγε και έχυne βρύση τα δάκρυά του, άνοιξε το στόμα του και είπε στον Ενκιντού: "Ποιός υπάρχει μέσα στην Ουρούκ με τα πανίσχυρα τείχη που να μπορεί να σου μοιάζει στη σοφία; Παράξενα πράγματα ειπώθηκαν. Γιατί μιλάς τόσο παράξενα; Το όνειρο ήταν θαυμάσιο, αλλά ο τρόμος ήταν μέγας. Πρέπει να αποθησαυρίσουμε το όνειρο ανεξάρτητα από τον τρόμο. Γιατί το όνειρο δείχνει πώς η δυστυχία έρχεται και στο γερό άνθρωπο και πώς γεμάτο λύπη είναι το τέλος της ζωής". Και θρήνησε ο Γκιλγκαμές: "Και τώρα πρέπει να παρακαλέσω τους Θεούς, γιατί ο φίλος μου είδε ένα τόσο δυσοίωνο όνειρο". Την ημέρα που ο Ενκιντού είδε το όνειρο έκλεισε κι αυτός καταθλιμμένος κείτονταν άρρωστος. Μια ολόκληρη μέρα κείτονταν στο κρεβάτι του. Κι ύστερα μια δεύτερη και μιά τρίτη ημέρα αύξησαν τα βάσανά του. Δέκα ημέρες ήταν ξαπλωμένος και αύξαιναν διαρκώς τα βάσανά του. Και έντεκα και δώδεκα ημέρες έμεινε στο κρεβάτι του πόνου. Και τότε φώναξε στο Γκιλγκαμές: "Φίλε μου, η μεγάλη θεά με καταράστηκε και πρέπει να πεθάνω ντροπιασμένος. Δεν θα πεθάνω σαν άντρας που πέφτει στη μάχη. Φοβήθηκα να πάω στη μάχη. Κι όμως ευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος που πέφτει πολεμώντας, ενώ εγώ πεθαίνω σε ντροπή". Κι ο Γκιλγκαμές έκλαψε πάνω από τον Ενκιντού. Με το πρώτο φώς της αυγής ύψωσε τη φωνή του και είπε στους συμβουλάτορες της Ουρούκ:

Ακούστε με μεγάλοι της Ουρούκ,
θρηνώ τον Ενκιντού, το φίλο μου,
βαρυαστενάζω σα γυναίκα που θρηνεί,
κλαίω τον αδελφό μου.
Ε! Ενκιντού, τ' αγριογαίδουρο και η γαζέλλα
που στάθηκαν πατέρας σου για μένα
και τα τετράποδα που βόσκαγαν μαζί σου
θρηνούν για σένα.
Του κάμπου και των λιβαδιών τ' αγρίμια,
οι δρόμοι μές τ' αγαπημένο σου κεδρόδασο

νύχτα και μέρα μουρμουρίζουν.
Και ο μεγάλος της τειχόκλειστης Ουρούκ
θρηνεί για σένα
το δάχτυλο της ευλογίας
τεντώνεται σε θρήνο.
Ω Ενκιντού, αδελφέ μου,
τσεκούρι είσουν στα πλευρά μου
κι η δύναμή μου, το ξίφος πούσερνα στη ζωή μου
κι η ασπίδα πούμπαινε μπροστά μου
φантаχτερό μου ένδυμα, το λαμπρό στολίδι.
Ακουσε, γύρω όλη η χώρα αντηχεί
σα μια μητέρα που θρηνεί.
Τα μονοπάτια που διαβήκαμε μαζί, θρηνούν,
κι ο πάνθηρας, κι ο τίγρης και τ' αγρίμια που κυνηγήσαμε μαζί
και το λιοντάρι, το ελάφι, η λεοπάρδαλη,
ο αίγαγρος, ο ταύρος κι η ελαφίνα.
Και το βουνό που το ποτίσαμε και σφάξαμε το φύλακά του
θρηνεί για σένα.
Και ο Ουλά, ποτάμι του Ελάμ και ο αγαπητός μας ο Ευφράτης
απ' όπου πέρναμε νερό για τα ασκιά μας
και οι πολεμιστές της τειχογύριστης Ουρούκ,
της πόλης όπου σκότωσες τον Ταύρο του Ουρανού,
θρηνούν για σένα.
Κι όλοι της Εριντού οι άνθρωποι
θρηνούν για σένα Ενκιντού.
Κι οι θεριστές κι οι ζευγολάτες
που κουβαλούσανε καρπό για σένα
τώρα για σένανε θρηνούν.
Κι η πόρνη, που με λάδι ευωδιαστό σε άλειψε
κλαίει πικρά για σένα τώρα.
Κι οι υπηρέτες που μ' αρώματα σ' αλείψανε το σώμα
θρηνούν για σένα τώρα.
Του παλατιού οι γυναίκες που τη σύζυγο σου έφερναν
με της δικής σου εκλογής το δαχτυλίδι,
κλαίνε πικρά για σένα τώρα.
Κι οι νιοί που στάθηκαν αδέλφια σου,
σα νάσανε γυναίκες,
ακούρευτα αφήσανε σε πένθος τα μαλλιά τους.
Τύχη κακή με έχει καταστρέψει.
Μικρέ μου αδελφέ, Ενκιντού, αγαπημένε φίλε,

γιατί ο ύπνος τούτος σε κρατεί;
Χάθηκες μές στην ερημιά και δεν μπορείς ν' ακούσεις.

Ακούμπησε το χέρι στην καρδιά του, αλλά η καρδιά του δεν χτυπούσε πιά, ούτε και άνοιξε ξανά τα μάτια του. Όταν ο Γκιλγκαμές ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά του δεν χτυπούσε πιά. Κι ο Γκιλγκαμές τον σκέπασε με πέπλο, σαν εκείνο που ρίχνουν στη νύφη. Κι άρχισε να ορύεται με λύσσα, σαν το λιοντάρι και σαν τη λέαινα που της πήραν τα μικρά της. Κι έτσι θρηνώντας στριφογύριζε, γύρω στο κρεβάτι του φίλου του, τραβούσε τα μαλλιά του και τα σκορπούσε ένα γύρω. Ξέσχισε τα λαμπρά του φορέματα και τα πέταξε κάτω σα να ήσαν βρώμικα παλιοπράγματα.

Με το πρώτο φώς της αυγής ο Γκιλγκαμές άρχισε να φωνάζει: "Σ' έβαλα να κοιμηθείς σε βασιλικό κρεβάτι και να αναπαύεσαι σε κάθισμα στ' αριστερά μου. Και οι ηγεμόνες της γής σου φιλούσαν τα πόδια. Θέλω να κάνω όλο το λαό της Ουρούκ να θρηνεί για σένα και να αρχίσει τα μοιρολόγια. Κι όταν θα έχεις μπει μέσα στη γή, για σένανε θ' αφήσω τα μαλλιά μου να μεγαλώσουν. Και μές τις ερημιές θα τριγυρνώ, φορώντας τομάρι λιονταριού". Και την επόμενη ημέρα με τα χαράματα, ο Γκιλγκαμές άρχισε τους θρήνους. Εφτά ημέρες και εφτά νύχτες έκλαιγε για τον Ενκιντού, μέχρι που έπεσαν τα σκουλίκια στο σώμα του. Και μόνο τότε τον έθαψε, γιατί ο Αννουνάκι, ο κριτής τον είχε πάρει πιά.

Και τότε ο Γκιλγκαμές έβγαλε μια διακήρυξη σ' όλη τη χώρα, που καλούσε να μαζευτούν από παντού οι χαλκιάδες, οι χρυσοχόοι και οι λιθοδουλετές. Και τους διέταξε: "Να φτιάξετε άγαλμα στο φίλο μου". Και το άγαλμα το φτιάξαν με βαρύ λαζουρίτη στα στήθη και με χρυσό στο κορμί. Υστερα τοποθέτησε ένα τραπέζι από σκληρό ξύλο και πάνω του έβαλε ένα δοχείο από λαζουρίτη γεμάτο βούτυρο. Κι αυτά τα πρόσφερε στο Θεό Ηλιο. Και κλαίγοντας έφυγε.

4. Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΖΩΗΣ

Ο Γκιλγκαμές έκλαψε πικρά το φίλο του τον Ενκιντού, και ύστερα περιπλανήθηκε στην ερημιά σαν κυνηγός, και γύρισε όλους τους κάμπους. Μέσα στην πίκρα του φώναζε: "Πώς είναι δυνατό να σταματήσω; Πώς είναι δυνατό να ησυχάσω; Απελπισία πνίγει την καρδιά μου. Που είναι τώρα ο αδελφός μου; Και τι θα γίνω όταν θα πεθάνω; Επειτα φοβάμαι το θάνατο, θα κάνω ότι μπορέσω για να βρώ τον Ουτναπιστίμ που τον αποκαλούν "Μακρινό", γιατί αυτός κατάφερε να μπει στο συμβούλιο των Θεών". Και έτσι ο Γκιλγκαμές περιφερόταν στις ερημιές, περπάτησε πράσινες χώρες και συνέχιζε ένα ταξίδι που κρατούσε πολύ χρόνο, αναζητώντας τον

Ουτναπιστίμ, που τον είχαν πάρει οι θεοί μετά τον κατακλυσμό και τον εγκατέστησαν στη χώρα Ντίλμουν, στους κήπους του ήλιου. Και κεί του χάρισαν την αιώνια ζωή.

Το βράδυ όταν ο Γκιλγκαμές έφτασε στη στενή διάβαση του βουνού, έκανε την προσευχή του: "Σε τούτο το βουνήσιο πέρασμα παλιότερα είχα δει λιοντάρια και τρόμαξα και σήκωσα τα μάτια μου προς το φεγγάρι. Προσευχήθηκα. Κι η προσευχή μου έφτασε στους Θεούς. Και τώρα, ώ! θεέ του φεγγαριού Σίν, προστάτεψέ με". Κι όταν τελείωσε την προσευχή του ξάπλωσε και κοιμήθηκε. Και ξύπνησε από ένα όνειρο. Είδε ολόγυρά του τα λιοντάρια ζωντανά να καμαρώνουν. Και τότε άρπαξε στα χέρια του το τσεκούρι, τράβηξε το ξίφος του από τη μέση και έπεσε πάνω τους σα βέλος από τόξο. Και τα χτύπησε, τα κατάστρεψε και τα διέλυσε. Κι έτσι ο Γκιλγκαμές έφθασε σε κείνο το ψηλό βουνό που το λένε Μασού, το βουνό που κρατάει την ανατολή και τη δύση του ήλιου. Η διπλή του κορυφή είναι ψηλή ως τα τείχη του ουρανού. Και οι θηλές τους μπαίνουν βαθειά στον Κάτω Κόσμο. Την πύλη του την φύλαγαν οι σκορπιοί: μισοί άνθρωποι και μισοί δράκοι. Η δόξα τους είναι τρομερή. Η ματιά τους φέρνει το θάνατο στους ανθρώπους. Ο φωτεινός τους φωτοστέφανος λαμποκοπάει στο βουνό που φυλάει τον ανατέλλοντα ήλιο. Όταν τους αντίκρουσε ο Γκιλγκαμές, σκέπασε αμέσως τα μάτια του. Υστερα πήρε κουράγιο και πλησίασε. Όταν τον είδανε να πλησιάζει άφοβα, ο Άνθρωπος - Σκορπιός είπε στο σύντροφό του: "Αυτός εκεί που έρχεται κατά δώ είναι από θεϊκή σάρκα". Κι ο σύντροφος του Άνθρώπου - Σκορπιού του είπε: "Κατά τα δύο τρίτα είναι Θεός και κατά το ένα τρίτο άνθρωπος".

Και τότε φώναξαν στον Γκιλγκαμές, φώναξαν στο παιδί των Θεών: "Γιατί κάνατε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, διασχίζοντας τα επικίνδυνα νερά; Πές μας για ποιό λόγο έφθασες εδώ;". Κι ο Γκιλγκαμές απάντησε: "Για χάρη του Ενκιντού. Τον αγαπούσα πολύ. Μαζί δοκιμάσαμε όλες τις σκληρότητες. Και είρθα για χάρη του επειδή τον πήρε η κοινή μοίρα των ανθρώπων. Εκλαψα το χαμό του επτά μέρες και νύχτες. Δεν ήθελα να θάψω το σώμα του, γιατί πίστευα πώς ο φίλος μου θα ξαναγύριζε εξ αιτίας των δακρύων μου. Από τότε που έφυγε η ζωή μου δεν είναι τίποτα. Και γι' αυτό ταξίδεψα μέχρις εδώ. Αναζητώ τον Ουτναπιστίμ, τον πατέρα μου. Γιατί οι άνθρωποι λένε πώς μπήκε στη σύναξη των Θεών και κέρδισε την αιώνια ζωή. Κι έχω την επιθυμία να τον ρωτήσω να μου εξηγήσει τη ζωή και το θάνατο". Ο Άνθρωπος - Σκορπιός άνοιξε το στόμα του και είπε στον Γκιλγκαμές: "Κανένας άνθρωπος που γεννήθηκε από γυναίκα δεν κατόρθωσε αυτό που γυρεύεις. Κανείς θνητός δεν μπεύει στο βουνό. Το μήκος του είναι δώδεκα λεύγες σκοτεινιά. Και δεν υπάρχει φώς σ' αυτό το χώρο. Η καρδιά πνίγεται από τη σκοτεινιά. Από την ανατολή και μέχρι τη δύση του ήλιου δεν

υπάρχει φώς". Ο Γκιλγκαμές είπε: "Κι αν είτανε να πάω στη λύπη και στον πόνο αναστενάζοντας και κλαίγοντας, θα πήγαινα. Ανοιξε λοιπόν την Πύλη του βουνού". Κι ο Ανθρωπος - Σκορπιός είπε: "Προχώρησε Γκιλγκαμές, σου επιτρέπω να περάσεις μέσα από το βουνό Μασού και μέσα από την υψηλή τάξη. Ίσως τα πόδια σου γερά να σε ξαναφέρουν στην πατρίδα σου. Η πύλη του βουνού είναι ανοικτή".

Όταν ο Γκιλγκαμές τον άκουσε έκανε ότι του είπε ο Ανθρωπος - Σκορπιός και ακολούθησε το δρόμο του ήλιου προς την ανατολή, μέσα από το βουνό. Όταν προχώρησε μια λεύγα, η σκοτεινιά έγινε γύρω του πυκνή, γιατί δεν είχε φώς και δεν μπορούσε τίποτα μπροστά και πίσω του να δει. Μετά τη δεύτερη λεύγα η σκοτεινιά έγινε πυκνή και φώς δεν ήταν πουθενά. Και δεν μπορούσε τίποτα, μπροστά και πίσω του να δει. Σαν τέλειωσε την πέμπτη λεύγα, η σκοτεινιά έγινε πυκνή και φώς δεν ήταν πουθενά. Και δεν μπορούσε τίποτα μπροστά και πίσω του να δει. Σαν τέλειωσε η έκτη λεύγα η σκοτεινιά έγινε πυκνή και φώς δεν ήταν πουθενά. Και δεν μπορούσε τίποτα, μπροστά και πίσω του να δει. Σαν τέλειωσε κι η έβδομη η λεύγα, η σκοτεινιά έγινε πυκνή και φώς δεν ήταν πουθενά. Και δεν μπορούσε τίποτα, μπροστά και πίσω του να δει. Κι όταν περπάτησε και τις οκτώ λεύγες, ο Γκιλγκαμές έβγαλε μια δυνατή κραυγή, γιατί η σκοτεινιά ήταν πυκνή και δεν μπορούσε τίποτα μπροστά και πίσω του να δει. Στην ένατη τη λεύγα ένοιωσε κατάμουτρα το βοριά, αλλά η σκοτεινιά ήταν πυκνή, φώς δεν υπήρχε πουθενά και δεν μπορούσε τίποτα μπροστά και πίσω του να δει. Μετά τη δέκατη τη λεύγα, το τέλος έφτανε. Μετά την ενδέκατη τη λεύγα, φάνηκε το φώς της αυγής. Στο τέλος της δωδέκατης λεύγας πρόβαλε ο ήλιος.

Κι εκεί υπήρχε ο κήπος των Θεών. Ολόγυρά του ήταν θάμνοι φορτωμένοι με πολύτιμα στολίδια. Όταν τον αντίκρουσε προχώρησε ίσια προς τα εκεί, γιατί εκεί κρεμόντανε δοχεία από καρνέλιαν γεμάτα κρασί με θαυμάσια όψη. Τα φύλλα ήταν από παχύ λαγουρίτη και οι πολύτιμοι καρποί τους που φαινόταν στο βάθος έδειχναν να είναι γλυκείς. Για αγκάθια και για βελόνες των θάμνων είχαν αιματίνη και πολύτιμες πέτρες, αχάτη και μαργαριτάρια που βγαίνουν από τη θάλασσα. Ενώ ο Γκιλγκαμές προχωρούσε από την άκρη της θάλασσας προς τον κήπο τον είδε ο Σαμάς. Και είδε ο Σαμάς πώς είτανε ντυμένος με δέρμα ζώων και είχε φάει τις σάρκες τους. Ήταν καταθλιμένος και του είπε: "Κανείς θνητός δεν διάβηκε πριν από σένα σε τούτα δώ τα μέρη κι ούτε ποτέ θα φθάσει, όσο θα φυσάει ο άνεμος στη θάλασσα". Και πρόσθεσε στο Γκιλγκαμές: "Ποτέ δεν θα βρείς τη ζωή που αναζητάς". Κι ο Γκιλγκαμές είπε στον ένδοξο Σαμάς: "Τώρα που ταλαιπωρήθηκα και τσακίστηκα μέσα στην έρημο, πρέπει να κοιμηθώ και να σκεπάσει η γή για πάντα το κεφάλι μου; Αφησε

τα μάτια μου να κοιτάζουν τον ήλιο μέχρι να ζαλιστώ. Παρ' όλο που δεν είμαι καλύτερα από το νεκρό, αφήστε με να δω το φώς του ήλιου".

Πίσω από τη θάλασσα ζεί η γυναίκα του κρασιού, αυτή που φτιάχνει το κρασί. Η Σιντουρί κάθετα στον κήπο στην άκρη της θάλασσας, με τα χρυσά τα κύπελα και τα χρυσά πιθάρια που της χάρισαν οι Θεοί. Ηταν σκεπασμένη με πέπλο. Και από κεί που καθόταν είδε το Γκιλγκαμές να προχωράει προς αυτήν, φορώντας δέρματα στις θεικές του σάρκες, αλλά με πνιγμένη την καρδιά του στην απελπισία και με πρόσωπο σαν του ανθρώπου που ταξίδεψε πολύ. Τον κοίταξε κι όπως αναμέτρησε την απόσταση είπε μέσα της: "Ασφαλώς κάποιος κακούργος είναι. Αλλά τι γυρεύει εδώ;". Και μαντάλωσε με διπλό μάνταλο την πόρτα. Αλλά ο Γκιλγκαμές που άκουσε το θόρυβο του μάνταλου έρριξε προς τα πίσω το κεφάλι και πάτησε το πόδι του στην πόρτα. Και της φώναξε: "Κοπέλλα, εσύ που κάνεις το κρασί, γιατί μαντάλωσες την πόρτα σου; Θα σπάσω και θα συντρίψω την πόρτα σου, γιατί εγώ είμαι ο Γκιλγκαμές, που έπιασε και σκότωσε τον ταύρο του ουρανού, που σκότωσε το φύλακα του δάσους των Κέδρων, που ανέτρεψε το Χουμπαμπά που ζούσε μες το δάσος και σκότωσε και τα λιοντάρια στο διάσελο του βουνού". Και τότε η Σιντουρί του είπε: "Αν είσαι εσύ ο Γκιλγκαμές που έπιασε και σκότωσε τον ταύρο του ουρανού, που σκότωσε το φύλακα του δάσους των Κέδρων, που ανέτρεψε το Χουμπαμπά και σκότωσε και τα λιοντάρια στο διάσελο του βουνού, γιατί τα μάγουλά σου είναι τόσο λιμασμένα κι είναι τόσο στεγνό το πρόσωπό σου; Γιατί είναι πνιγμένη στην απελπισία η καρδιά σου κι είναι το πρόσωπό σου σαν εκείνου που ταξίδεψε πολύ; Κι ακόμα γιατί το πρόσωπό σου είναι ξεροψημένο από τη ζέστα και το κρύο και γιατί έφτασες εδώ περιπλανόμενος μέσα στα λιβάδια, αναζητώντας τον αέρα;".

Κι ο Γκιλγκαμές της αποκρίθηκε: "Και πώς να μην είναι λιμασμένα τα μάγουλά μου και να μην είναι στεγνό το πρόσωπό μου; Πνιγμένη στην απελπισία είναι η καρδιά μου κι είναι το πρόσωπό μου σαν εκείνου που ταξίδεψε πολύ και ξεροπήθηκε από τη ζέστη και το κρύο. Και γιατί να μην περιπλανηθώ μέσα στα λιβάδια, αναζητώντας τον αέρα; Ο φίλος μου, ο πιο μικρός μου αδελφός, αυτός που κυνηγούσε το αγριογαίδουρο στις ερημιές, τον πάνθηρα στους κάμπους, ο φίλος μου, ο πιο μικρός μου αδελφός, που έπιασε και σκότωσε τον Ταύρο του Ουρανού και που ανέτρεψε το Χουμπαμπά στο δάσος των Κέδρων, ο φίλος μου ο πολυαγαπημένος που πλάι μου ριψοκινδύνεψε, ο Ενκιντού ο αδελφός μου, που τον αγάπησα πολύ, εχάθηκε. Τον άρπαξε το τέλος των θνητών. Και έκλαψα γι' αυτόν επτά ημέρες και επτά νύχτες, μέχρι που πέσαν τα σκουλίκια στο σώμα του. Εξ αιτίας του αδελφού μου φοβήθηκα το θάνατο, εξ αιτίας του αδελφού μου άρχισα να τρέχω και αναπαμό δε βρίσκω. Αλλά τώρα κοπέλλα μου, εσύ

που φτιάχνεις το κρασί, από τη στιγμή που είδα το πρόσωπό σου, μή με αφήνεις να γνωρίσω το πρόσωπο του θανάτου που τόσο πολύ φοβάμαι".

Κι εκείνη του αποκρίθηκε: "Γκιλγκαμές για που τρέχεις; Ποτέ δεν πρόκειται να βρείς τη ζωή που ζητάς. Όταν οι Θεοί δημιούργησαν τον άνθρωπο, του έδωσαν για μοίρα του το θάνατο, ενώ τη ζωή την κράτησαν μόνο για τον εαυτό τους. Όσο για σένα Γκιλγκαμές γιόμισε την κοιλιά σου με ευχάριστα. Μέρα και νύχτα, νύχτα και μέρα, χόρευε και απόλαυσε, πίνε και γλέντησε. Φόρεσε καινούργια ρούχα, πλύνε το σώμα σου στο νερό, αγάπα το παιδάκι που κρατάς στο χέρι σου και κάνε τη γυναίκα σου στην αγκαλιά σου ευτυχισμένη. Γιατί κι αυτό είναι στη μοίρα του ανθρώπου". Αλλά ο Γκιλγκαμές είπε στη Σιντουρί, τη νέα κοπέλλα του κρασιού: "Πώς είναι δυνατό να σιωπήσω, πώς είναι δυνατό να βρώ αναπαμό, όταν ο Ενκιντού που τόν αγάπησα πολύ έγινε σκόνη κι όταν και γώ θα πεθάνω και θα με βάλουνε στη γή για πάντα;". Κι ύστερα της ξανάπε: "Νέα κοπέλλα, πές μου τώρα ποιός είν' ο δρόμος για να βρώ τον Ουτναπιστίμ, το γιό του Ουμπάρα - Τουτού; Ποιά κατεύθυνση πρέπει να πάρω! Θα διαπλεύσω και τον Ωκεανό αν είναι δυνατό. Κι αν δεν είναι δυνατό, θα πλανηθώ ακόμα πιό μακριά στην έρημο". Κι αυτή, που φτιάχνει το κρασί του είπε: "Γκιλγκαμές, δεν υπάρχει τρόπος να διαπλεύσεις τον Ωκεανό. Από όπου και αν είρθες και από την πανάρχαια αν είσαι εποχή δεν είσαι ικανός αυτή τη θάλασσα για να διαβής. Μόνο ο ήλιος μέσα στη δόξα του μπορεί να διαπερνάει αυτόν τον Ωκεανό. Αλλά κανείς πέρα από το Σαμάς δεν τον πέρασε ποτέ. Ο τόπος και το πέρασμα είναι δύσκολα. Και τα νερά του θανάτου που ρέουν ανάμεσά του είναι βαθείά. Γκιλγκαμές πώς είναι δυνατό να διαπλεύσεις έναν τέτοιο ωκεανό; Κι όταν θα φτάσεις στα νερά του θανάτου τι θα κάνεις; Παρ' όλα αυτά Γκιλγκαμές, κάτω εκεί στο δάσος θα βρείς τον Ουρσαναμπί, τον πορθμέα του Ουτναπιστίμ. Αυτός κρατάει τα ιερά πράγματα, τα πέτρινα πράγματα. Στο πλοίο του έχει πλώρη ερπετού. Ερεύνησέ τον καλά. Και αν είναι δυνατό θα διαπλεύσεις μαζί του τα νερά. Αλλά αν δεν είναι δυνατό, πρέπει να γυρίσεις πίσω".

Όταν τα άκουσε αυτά ο Γκιλγκαμές θύμωσε. Πήρε στο χέρι του το τσεκούρι του, έσυρε και το σπαθί του από τη μέση και χύθηκε σα βέλος στην άκρη στη θάλασσα. Από το θυμό του έσπασε τις πέτρες μπήκε μέσα στο δάσος και κάθισε. Ο Ουρσαναμπί είδε τη λάμψη του σπαθιού, άκουσε το τσεκούρι και είπε στο Γκιλγκαμές: "Πές μου ποιό είναι το όνομά σου; Εγώ είμαι ο Ουρσαναμπί, ο πορθμέας του Ουτναπιστίμ, του Μακρινού". Κι εκείνος του αποκρίθηκε: "Γκιλγκαμές είναι το όνομά μου, είμαι από την Ουρούκ, από τον οίκο του Ανού". Κι ο Ουρσαναμπί του αποκρίθηκε: "Γιατί τα μάγουλά σου είναι λιμασμένα κι είναι στεγνό το πρόσωπό σου; Γιατί έχεις απελπισία στην καρδιά κι είναι το πρόσωπό σου σαν εκείνου που

ταξίδεψε πολύ; Κι ακόμα γιατί το πρόσωπό σου είναι ξεροψημένο από τη ζέστη και το κρύο. Και γιατί έφτασες εδώ περιπλανημένος μέσα στα λειβάδια, αναζητώντας τον αέρα;". Κι ο Γκιλγκαμές του αποκρίθηκε: "Πώς είναι δυνατό να μην είναι λιμασμένα τα μάγουλά μου και να μην είναι στεγνό το πρόσωπό μου σαν εκείνου που ταξίδεψε πολύ. Ξεροπήθηκα από τη ζέστη και το κρύο. Πώς να μην περιπλανηθώ μέσα στα λειβάδια; Ο φίλος μου ο πιο μικρός μου αδελφός, που έπιασε και σκότωσε τον Ταύρο του Ουρανού και που ανέτρεψε το Χουμπαμπα στο δάσος των Κέδρων, ο φίλος μου ο αγαπημένος που πλάι μου ριψοκινδύνεψε, ο Ενκιντού ο αδελφός μου που τον αγάπησα πολύ έχαθει. Τον άρπαξε το τέλος των θνητών. Και έκλαψα γι' αυτόν επτά ημέρες και επτά νύχτες, μέχρι που πέσαν τα σκουλίκια στο σώμα του. Εξ αιτίας του αδελφού μου φοβήθηκα το θάνατο, εξ αιτίας του αδελφού μου άρχισα να τρέχω στις ερημιές και αναπαμό δεν βρίσκω. Η μοίρα του βαραίνει πάνω μου. Πώς είναι δυνατό να σιωπήσω και να ηρεμήσω; Αυτός είναι πιά σκόνη. Κι εγώ θα πεθάνω. Και μένα θα με βάλουνε για πάντα στη γή. Φοβήθηκα το θάνατο. Και γι' αυτό Ουρσαναμπί πές μου που είναι ο δρόμος που οδηγεί στον Ουτναπιστίμ; Αν είναι δυνατό, θα διασχίσω και τα νερά του θανάτου. Αν όχι θα συνεχίσω ακόμα να πλανιέμαι μέσα στην ερημιά".

Ο Ουρσαναμπί του είπε: "Γκιλγκαμές τα ίδια σου τα χέρια σε εμποδίζουν να διαπλεύσεις τον Ωκεανό. Όταν έσπαζες τα πέτρινα αντικείμενα, έσπαζες την ασφάλεια του πλοίου". Ο Γκιλγκαμές του αποκρίθηκε: "Γιατί είσαι τόσο θυμωμένος μαζί μου, Ουρσαναμπί, αφού εσύ διαπερνάς τον Ωκεανό νύκτα και ημέρα κι όλες τις εποχές του χρόνου;". Κι ο Ουρσαναμπί του είπε: "Αυτές οι πραγματικές πέτρες ήσαν εκείνες που με μετέφεραν με σιγουριά πάνω από τον Ωκεανό. Τώρα όμως Γκιλγκαμές πήγαινε μέσα στο δάσος με το τσεκούρι σου κόψε πασάλους. Κόψε εκατόν είκοσι πασάλους. Και κόψε τους εξήντα κυβικά μήκος. Βάψε τους με πίσσα, δέσε τους με στεφάνι και φέρε τους εδώ". Όταν ο Γκιλγκαμές άκουσε αυτά, πήγε στο δάσος έκοψε πασάλους, εκατόν είκοσι τον αριθμό. Και τους έκοψε εξήντα κυβικά μήκος. Τους έβαψε με πίσσα, τους έβαλε στεφάνι και τους πήγε στον Ουρσαναμπί. Μ' αυτούς επενδύσανε το πλοίο ο Γκιλγκαμές και ο Ουρσαναμπί μαζί. Και έτσι ανοιχτήκαν στον Ωκεανό. Για τρεις ημέρες συνέχιζαν το ταξίδι τους και είχαν διανύσει διάστημα ενός μηνός και δέκα πέντε ημερών. Και τότε ο Ουρσαναμπί οδήγησε το πλοίο του στα νερά του θανάτου. Και είπε ο Ουρσαναμπί στον Γκιλγκαμές: "Βιάσου. Πάρε ένα πάσαλο και σπρώξε τον προς τα εκεί, αλλά πρόσεξε τα χέρια σου να μην αγγίξουν τα νερά". Ο Γκιλγκαμές πήρε έναν δεύτερο πάσαλο, ύστερα έναν τρίτο κι ένα τέταρτο πάσαλο. Υστερα ο Γκιλγκαμές πήρε έναν πέμπτο, έναν έκτο και έναν έβδομο πάσαλο. Κι ο Γκιλγκαμές

πήρε τον όγδοο, τον ένατο και το δέκατο πάσαλο. Κι ο Γκιλγκαμές πήρε τον ενδέκατο και το δωδέκατο πάσαλο. Και αφού πέταξε τους εκατόν είκοσι πασάλους ο Γκιλγκαμές χρησιμοποίησε τον τελευταίο. Και ύστερα γυμνώθηκε ο ίδιος. Υψωσε το μπράτσο του σε κατάρτι και έκαμε τα ρούχα του πανιά. Και έτσι ο Ουρσαναμπί, ο πορθμέας μετέφερε το Γκιλγκαμές στον Ουτναπιστίμ, που τον ελέγανε και "Μακρινό", που ζούσε στο Ντιλμούν, στη χώρα που περνάει ο ήλιος ανατολικά του βουνού. Μόνο σ' αυτόν οι θεοί, απ' όλους τους ανθρώπους χάρισαν την αιώνια ζωή.

Και τώρα ο Ουτναπιστίμ από εκεί που ζούσε με άνεση, κοίταξε μακριά και είπε μέσα του απορώντας: "Γιατί το πλοίο να πλέει χωρίς άρμενα και κατάρτι; Γιατί να καταστράφηκαν οι ιερές πέτρες; Και γιατί δεν φαίνεται κατάρτι στο πλοίο; Ο άνθρωπος που έρχεται δεν είναι απ' τους δικούς μου. Απ' ότι βλέπω, ο άνθρωπος αυτός έχει σκεπασμένο το σώμα του με δέρματα ζώων. Ποιός να είναι αυτός που ακολουθεί πίσω από τον Ουρσαναμπί και που ασφαλώς δεν είναι από τους δικούς μου;". Και ο Ουτναπιστίμ τον παρακολουθούσε με το βλέμμα του και του είπε: "Ποιό είναι το όνομά σου εσένα που έρχεσαι εδώ, φορώντας δέρμα ζώων και που τα μάγουλά σου είναι λιμασμένα κι είναι στεγνό το πρόσωπό σου; Γιατί έρχεσαι τόσο βιαστικός; Γιατί έκανες τούτο το μεγάλο ταξίδι και γιατί διέπλευσες θάλασσες που το πέρασμά τους είναι επικίνδυνο; Πές μου λοιπόν τους λόγους που είρθες εδώ". Και κείνος του αποκρίθηκε: "Γκιλγκαμές είναι το όνομά μου. Είμαι από την Ουρούκ από τον οίκο του Ανού". Και τότε ο Ουτναπιστίμ του είπε: "Αν είσαι σύ ο Γκιλγκαμές, γιατί τα μάγουλά σου είναι τόσο λιμασμένα κι είναι στεγνό το πρόσωπό σου; Γιατί η καρδιά σου είναι πνιγμένη στην απελπισία κι είναι το πρόσωπό σου σαν εκείνου που ταξίδεψε πολύ; Κι ακόμα γιατί το πρόσωπό σου είναι ξεροψημένο από τη ζέστη και το κρύο; Και γιατί έφτασες εδώ αφού περιπλανήθηκες στις ερημιές, αναζητώντας τον αέρα;".

Κι ο Γκιλγκαμές του είπε: "Πώς να μην είναι λιμασμένα τα μάγουλά μου και στεγνό το πρόσωπό μου; Πνιγμένη στην απελπισία είναι η καρδιά μου. Κι είναι το πρόσωπό μου σαν το πρόσωπο αυτού που ταξίδεψε πολύ και ξεροπήθηκε στη ζέστη και στο κρύο. Και γιατί να μην περιπλανηθώ στα λειβάδια; Ο φίλος μου, ο πιό μικρός μου αδελφός που έπιασε και σκότωσε τον Ταύρο του Ουρανού κι ανέτρεψε το Χουμπαμπά στο δάσος των Κέδρων, ο φίλος μου ο πολυαγαπημένος, που πλάι μου ριψοκινδύνεψε, ο Ενκιντού ο αδελφός μου, που τον αγαπούσα πολύ, εχάθηκε. Τον άρπαξε το τέλος των θνητών. Και έκλαψα γι' αυτόν επτά ημέρες και επτά νύχτες μέχρι που πέσαν τα σκουλίκια στο σώμα του. Εξ αιτίας του αδελφού μου άρχισα να τρέχω στις ερημιές. Η μοίρα του βαραίνει πάνω μου. Πώς είναι δυνατό να σιωπήσω και να ηρεμήσω; Αυτός είναι πιά σκόνη. Και γώ θα

πεθάνω και θα με βάλουνε για πάντα στη γή". Κι ύστερα ξανάπε ο Γκιλγκαμές στον Ουτναπιστίμ: "Είρθα για να βρώ αυτόν που τον αποκαλούν "Μακρινό". Γι' αυτό έκανα τούτο το ταξίδι. Γι' αυτό περιπλανήθηκα στον κόσμο, γι' αυτό υπερπήδησα πολλές δυσκολίες. Γι' αυτό πέρασα θάλασσες. Γι' αυτό κουράστηκα ταξιδεύοντας. Οι αλοιφές είναι οι πόνοι μου. Και ξέχασα τον ύπνο που είναι τόσο γλυκός. Τα ρούχα μου ξεσχίστηκαν πριν να φτάσω στο σπίτι της Σιντουρί. Σκότωσα την αρκούδα και την ύαινα, το λιοντάρι και τον πάνθηρα, την τίγρη, το αρσενικό ελάφι και τον αίγαγρο και όλα τα είδη αγριμιών μαζί και τα μικρά πλάσματα των λειβαδιών. Εφαγα το κρέας τους και φόρεσα τα δέρματά τους. Κι έτσι κατάφερα να φτάσω στο σπίτι της Σιντουρί, της νεαρής κοπέλλας που φτιάχνει τα κρασιά, η οποία μούκλεισε την πόρτα της με πίσσα και κατράμι. Μα απ' αυτήν πήρα την κατεύθυνση του ταξιδιού. Και έτσι έφτασα στον Ουρσαναμπί, τον πορθμέα και μαζί του πέρασα τα νερά του θανάτου. Ω πατέρα Ουτναπιστίμ, εσύ που μπήκες στη σύναξη των Θεών, ήθελα να σε ρωτήσω για ζητήματα, που έχουν σχέση με τη ζωή και με το θάνατο και για το πώς θα βρώ τη ζωή που αναζητάω".

Κι ο Ουτναπιστίμ του αποκρίθηκε: "Δεν υπάρχει σταθερότητα. Φτιάχνουμε σπίτι, που να μείνει για πάντα; Κλείνουμε συμφωνίες που να ισχύουν για πάντα; Τ' αδέρφια μοιράζουν την κληρονομιά για να την κρατήσουν για πάντα; Μπορεί να διαρκέσει για πάντα η πλημμύρα των ποταμών; Μονάχα η νύμφη του φτερωτού του δράκοντα που ρίχνει το σκουλίκι της και μπορεί να κοιτάζει κατάματα τον ήλιο, μπορεί να μας μοιάζει. Από τα πανάρχαια τα χρόνια τίποτα δεν μένει αμετάβλητο. Ο ύπνος και ο θάνατος είναι πολύ διαφορετικά πράγματα. Κι όμως ο ύπνος μοιάζει με το θάνατο. Τι διαφορά υπάρχει ανάμεσα στον κύριο και στον υπηρέτη του στο θάνατο; Αφού ο Αννουνάκι ο κριτής και η Μαμμέτουμ, η μάνα της τύχης, καθορίζουν τις μοίρες των ανθρώπων, η ζωή κι ο θάνατος μοιράζονται, αλλά η μέρα του θανάτου δεν αποκαλύπτεται".

Και τότε ο Γκιλγκαμές είπε στον Ουτναπιστίμ, στο "Μακρινό": "Σε κοιτάζω Ουτναπιστίμ και βλέπω πώς το παρουσιαστικό σου δεν είναι διαφορετικό από το δικό μου. Τίποτα το παράξενο δεν έχει η όψη σου. Νόμιζα πώς θα έβρισκα κάποιον που να μοιάζει με ήρωα έτοιμο για μάχη. Αλλά εσύ εδώ ζεις μέσα στις ανέσεις σου. Πές μου λοιπόν, πώς τα κατάφερες και μπήκες στη συντροφιά των Θεών και ύστερα κέρδισες την αιώνια ζωή;". Κι ο Ουτναπιστίμ είπε στο Γκιλγκαμές: "Θα σου αποκαλύψω ένα μυστήριο. Θα σου μιλήσω για ένα μυστικό των Θεών".

5. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ

"Ξέρεις την πόλη Σουρρουπάκ που βρίσκεται στις όχθες του Ευφράτη; Η πόλη αυτή είναι πολύ παλιά κι ακόμα πιό παλιό είν' οι Θεοί της. Εκεί ήταν ο Ανού, ο κυρίαρχος του στερεώματος, ο πατέρας των Θεών. Εκεί ήταν κι ο πολεμικός Ελνίλ ο σύμβουλός τους, ο Νινούρτα ο βοηθός, και ο Εννουζί ο επιτηρητής των καναλιών. Μαζί τους ήταν κι ο Εά. Κείνον τον καιρό ο κόσμος πλήθαινε πολύ, οι άνθρωποι γεννοβολούσαν. Ο κόσμος μούγκριζε σαν άγριος ταύρος. Οι μεγάλοι θεοί αναστατώθηκαν από τις κραυγές τους. Ο Ελνίλ που άκουσε τις φωνές τους είπε στο Συμβούλιο των Θεών: Οι βρυχηθμοί των ανθρώπων είναι ανυπόφοροι. Και δεν μπορεί κανείς να κοιμηθεί μέσα σε τούτη την αταξία. Και τότε οι θεοί πρόθυμα αποφάσισαν να εξαπολύσουν τον κατακλυσμό. Αλλά ο κύριός μου ο Εά, με προειδοποίησε με ένα όνειρο. Ψιθύρισε τούτα τα λόγια στο καλαμόσπιτό μου: "Καλαμόσπιτο, Καλαμόσπιτο, τείχος! ώ τείχος! άκουσε με προσοχή καλαμόσπιτο που μοιάζεις τείχος. Ανθρωπε του Σουρρουπάκ, γιέ του Ουμπάρα - Τουτού, γκρέμισε το σπίτι σου και φτιάξε ένα πλοίο. Παράτησε την περιουσία σου και φρόντισε για τη ζωή σου. Περιφρόνησε τα αγαθά του κόσμου και σώσε μόνο τη ζωή σου. Σου λέω: γκρέμισε το σπίτι σου και φτιάξε πλοίο. Κι αυτά πρέπει να είναι τα μέτρα του πλοίου που θα φτιάξεις: οι πλευρές του πλοίου να είναι ίσες. Το κατάστρωμά του να είναι σκεπασμένο σαν το θόλο που σκεπάζει την άβυσσο. Και πάρε στο πλοίο σου σπόρους όλων των ζωντανών πλασμάτων".

Όταν ξημέρωσε όλη μου η οικογένεια μαζεύτηκε γύρω μου. Τα παιδιά κουβαλούσαν πίσσα και οι άντρες έκαναν ότι μπορούσαν. Την Πέμπτη ημέρα είχα έτοιμη την καρίνα και τα πλευρά. Κι ύστερα έφτιαξα γρήγορα το σανίδωμα. Ο χώρος του ήταν ένα άκρ. Κάθε πλευρά του πλοίου λογαριαζόταν σε εκατόν είκοσι κυβικά και το σχήμα του ήταν τετράγωνο. Κατασκεύασα έξη καταστρώματα, το ένα κάτω από το άλλο, άθροισμα εφτά. Τα χώρισα σε εννέα τμήματα με διαχώρισμα ανάμεσά τους. Όπου χρειαζόταν έκανα χωρίσματα. Επιθεώρησα τα άρμενά του και έβαλα μέσα εφόδια. Οι αχθοφόροι κουβάλησαν τα ειδικά λαγίνια με το λάδι. Ερριξα πίσσα στην εστία και άσφαλτο και λάδι στο καλαφάτισμα και ακόμα πιό πολύ αποθηκεύτηκε στο πλοίο. Εσφαξα ταύρο για τους ανθρώπους του πλοίου και κάθε ημέρα έσφαζαν πρόβατα. Εδωσα στους εργάτες του πλοίου άφθονο κρασί, θαρρείς και είτανε νεράκι, δυνατό κρασί και κοκκινέλι και σκούρο και άσπρο κρασί. Και το γιορτάσαμε όπως γιορτάζουμε την γιορτή της πρωτοχρονιάς. Εγώ ο ίδιος άλειψα το κεφάλι μου με αρωματικό λάδι. Και την έβδομη ημέρα το πλοίο ήταν έτοιμο πέρα για πέρα.

Δυσκολευτήκαμε στην καθέλκυσή του. Ανεβοκατεβάζαμε τα έρμα του πλοίου, μέχρι που το πλοίο βυθίστηκε κατά δυό τρίτα. Φόρτωσαν πάνω όλο το χρυσάφι που είχα και όλα τα ζωντανά, την οικογένειά μου, τους

συγγενείς μου, τα κτήνη του αγρού, τα άγρια και τα ήμερα και όλους τους τεχνίτες. Τους ανέβαζα στο κατάστρωμα, γιατί είχε πληρωθεί ο χρόνος που είχε ορίσει ο Σαμάς: "Τη βραδιά που ο καβαλάρης της θύελλας σκορπούσε την καταστροφική του βροχή, έμπα μέσα στο πλοίο σου και κατέβασε τις σκαλωσιές σου". Ο χρόνος είχε πληρωθεί. Εφθασε η νύχτα. Ο καβαλάρης της θύελλας έστειλε τη βροχή. Κοίτταξα τον καιρό και ήταν τρομερός. Και έτσι μπήκα στο πλοίο και κατέβασα τις σκαλωσιές. Τώρα είχαν όλα συμπληρωθεί: και η σκαλωσιά και το καλαφάτισμα. Και έτσι έδωσα το τιμόνι στον Πουζούρ Αμουρρί, τον πηδαλιούχο, μαζί με την ευθύνη της ναυσιπλοΐας και τη φροντίδα του πλοίου. Με τα χαράματα ένα μαύρο σύννεφο φάνηκε στον ορίζοντα. Βροντούσε μέσα εκεί που περνούσε ο κύριος της θύελλας καβαλάρης, ο Αντάντ. Μπροστά, πάνω από το λόφο και τον κάμφο του Σουλλάτ και Χανίς προχωρούσαν οι κήρυκες της θύελλας. Και τότε φάνηκε ο θεός της αβύσσου. Ο Νεργκάλ έσπασε τους υδατοφράκτες και των νερών του κάτω κόσμου. Ο Νικούρτας ο κύριος του πολέμου έσπασε τα φράγματα και οι εφτά κριτές της κόλασης και ο Αννουνάκι ύψωσαν τους δαυλούς τους για να φωτίσουν τη γή με το ωχρό τους φώς. Μια ναρκωτική απελπισία υψώνονταν μέχρι τους ουραμούς, όπου ο Θεός της θύελλας είχε μετατρέψει την ημέρα σε σκοτάδι και είχε συντρίψει τη γή σαν κύπελλο. Μια ολόκληρη ημέρα η θύελλα λυσομανούσε, παίρνοντας καινούργια ορμή καθώς προχωρούσε και ξεχύνονταν πάνω στους ανθρώπους, σαν θύελλα μαχών. Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να δει τον αδελφό του, ούτε και άνθρωποι φαίνονταν από τον ουρανό. Ακόμα και οι Θεοί τρόμαξαν από τον κατακλυσμό και κατέφυγαν στα πιο ψηλά μέρη του ουρανού, στο στερέωμα του Ανού και ζάρωσαν στα τείχη του ουρανού, σαν παλιόσκυλα. Και τότε η Ιστάρ η γλυκόφωνη βασίλισσα των ουρανών φώναξε δυνατά σαν παραδουλεύτρα: "Αλλοίμονο οι παλιές ημέρες έγιναν σκόνη, επειδή εγώ κατηύθυνα το κακό. Αλλά γιατί να εισηγηθώ αυτό το κακό στο συμβούλιο των Θεών; Υποκινούσα πολέμους για να καταστρέψω λαούς, αλλά οι λαοί αυτοί δεν ήταν δικοί μου. Εγώ τους έσπρωχνα. Και τώρα οι άνθρωποι επιπλέουν σαν τα αυγά ψαριών στον ωκεανό". Και οι μεγάλοι Θεοί του Ουρανού και της κόλασης έκλαψαν και σκέπασαν τα στόματά τους.

Εξη ημέρες και έξη νύχτες φυσούσαν δυνατοί άνεμοι, χείμαρροι, θύελλες και πλημμύρες συγκρούονταν σα δύο φαντάσματα πολεμιστών. Όταν ξημέρωσε η εβδόμη ημέρα, η θύελλα στο νότο κόπασε, η θάλασσα ηρεμούσε και ο κατακλυσμός ησύχαζε. Όλη η ανθρωπότητα είχε γίνει λάσπη. Η επιφάνεια της θάλασσας είχε γίνει επίπεδη και ο κατακλυσμός ησύχαζε. Ανοιξα μια χαραμάδα και το φώς έπεσε στο πρόσωπό μου. Και τότε έσκυφα κάτω και κάθισα και έκλαψα. Τα δάκρυα κυλούσαν στα

μάγουλά μου, γιατί παντού δεν υπήρχε τίποτα άλλο από νερά. Μάταια αναζητούσα με το βλέμμα μου γή. Μακριά όμως σε απόσταση δεκατεσσάρων λευγών εμφανίστηκε ένα βουνό και κεί άραξα το πλοίο μου. Στο βουνό Νισίρ, το πλοίο μου σταμάτησε και πιά δεν κινιόταν. Σταμάτησε τη μιά ημέρα και την άλλη ημέρα δεν κουνιόταν. Και πέρασε και η τρίτη ημέρα κι η τέταρτη ημέρα και το πλοίο δεν κουνιόταν. Και την πέμπτη ημέρα και την έκτη ημέρα το πλοίο είχε ακινητοποιηθεί στο βουνό. Όταν ξημέρωσε η έβδομη ημέρα άφησα ένα περιστέρι ελεύθερο. Το περιστέρι πέταξε μακριά αλλά επειδή δεν βρήκε μέρος να σταθεί ξαναγύρισε. Ύστερα άφησα ελεύθερο ένα χελιδόνι. Και πέταξε και αυτό μακριά, αλλά δεν βρήκε μέρος να σταθεί και ξαναγύρισε. Αφησα ύστερα ένα κοράκι. Και το κοράκι είδε ότι τα νερά είχαν αποτραβηχθεί, έφαγε, πέταξε γύρω μας, έκραζε και πιά δεν ξαναγύρισε. Τότε τα άνοιξα όλα προς τους τέσσερους ανέμους, έκανα μια θυσία και έχυσα τη σπουδή μου στο βουνό. Εφτά και άλλα εφτά καζάνια έστησα. Μάζεψα ξύλα και καλάμια και κέδρα και μυρτιά. Όταν οι Θεοί μυρίστηκαν τη γλυκειά μυρουδιά, μαζεύτηκαν σαν μυίγες πάνω στη θυσία. Και τότε έφτασε επιτέλους και η Ιστάρ, ύψωσε το περιδέрайο με τα κοσμήματα του ουρανού, που το έφτιαξε κάποτε για χάρη της ο Ανού: "Ω Θεοί, είπε, που μαζευτήκατε όλοι εδώ, με το λαζουρίτη που έχω στο λαιμό μου, θα θυμάμαι αυτές τις ημέρες, όπως θυμάμαι και τα κοσμήματα του στήθους μου. Αυτές τις τελευταίες ημέρες δεν θα τις ξεχάσω ποτέ. Και ας κάνουμε το ίδιο όλοι οι θεοί, που μαζευτήκαν γύρω στη θυσία εκτός από τον Ενλίλ. Αυτός δεν πρέπει να αγγίξει αυτήν την προσφορά, γιατί προκάλεσε τον κατακλυσμό, χωρίς να το σκεφθεί. Και καταδίκασε το λαό μου στην καταστροφή".

Όταν έφθασε ο Ενλίλ και είδε το πλοίο μου, θύμωσε, αγρίεψε και καυγάδισε με τους θεούς που κατοικούν στον ουρανό: "Ξέφυγαν θνητοί από την καταστροφή; Δεν έπρεπε κανένας να επιζήσει". Τότε ο Θεός των πηγαδιών και των καναλιών ο Νινούρτα άνοιξε το στόμα του και είπε στον πολεμοχαρή τον Ενλίλ: "Ποιός από όλους τους θεούς θα μπορούσε να μαντέψει τα πράγματα εκτός από τον Εά; Μόνο ο Εά γνωρίζει τα πάντα". Και ο Εά άνοιξε το στόμα του και είπε στον πολεμοχαρή Ενλίλ: "Ηρωα Ενλίλ εσύ που είσαι ο πιο σοφός απ' τους θεούς πώς μπόρεσες τόσο ανόητα να εξαπολύσεις τον κατακλυσμό;

Η αμαρτία τον αμαρτωλό θα πρέπει να βαραίνει
και η παρανομία τον παράνομο
Τιμώρησέ τον λίγο όταν παραστρατεί
Μη γίνεσαι σκληρός και μήν τον αφανίζεις.
Μπορούσε το λιοντάρι να κατάστρεφε τον άνθρωπο

και θάταν προτιμότερο απ' τον κατακλυσμό.
Μπορούσε ο λύκος να κατάστρεφε τον άνθρωπο
και θάταν προτιμότερο απ' τον κατακλυσμό.
Μπορούσε η πείνα να αφάνιζε τον κόσμο
και θάταν προτιμότερη απ' τον κατακλυσμό.
Μπορούσε ένας λοιμός ν' αφάνιζε τον άνθρωπο
και θάταν προτιμότερος απ' τον κατακλυσμό.

Δεν είμαι εγώ που αποκάλυψα το μυστικό των θεών. Ο σοφός άνθρωπος το έμαθε στο όνειρό του. Και τώρα το συμβούλιό μας πρέπει να αποφασίσει τι κάνουμε αυτόν εδώ".

Και τότε ο Ενλίλ μπήκε στο πλοίο. Με πήρε από το χέρι. Πήρε μαζί και τη γυναίκα μου και μας έβαλε στο πλοίο. Εμείς γονατίσαμε αντικρουστά και κείνος έστεκε ανάμεσά μας. Και άγγιξε τα μέτωπά μας σαν σε ευλογία, λέγοντάς μας: "Ουτναπιστίμ, παλιότερα είσouna θνητός άνθρωπος. Από δώ και μπρός εσύ και η γυναίκα σου θα ζήσετε μακριά, εκεί που είναι οι εκβολές των ποταμών". Και έτσι οι Θεοί με πήραν και με τοποθέτησαν εδώ να ζώ μακριά στις εκβολές των ποταμών.

6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Κι ο Ουτναπιστίμ μου είπε: "Όσο για σένα Γκιλγκαμές που θέλεις να πας στη σύναξη των Θεών για να εξασφαλίσεις τη ζωή που αναζητάς, τι λές τώρα; Αν εξακολουθείς να το ποθής έλα και πραγματοποιήσε τη δοκιμασία που θα σου πώ: Για έξη ημέρες και εφτά νύχτες δεν πρέπει να κοιμηθείς". Μα ενώ ο Γκιλγκαμές καθότανε ακουμπισμένος στους γοφούς του, ο ύπνος, σαν το μαλακό και ερεθιστικό μαλλί της προβιάς τον σκέπασε. Και ο Ουτναπιστίμ είπε στη σύζυγό του: "Κοίταξε το δυνατό άνθρωπο που γύρευε την αιώνια ζωή, τον τύλιξε η καταχνιά του ύπνου". Κι η σύζυγός του του είπε: "Σκούνητξε τον άνθρωπο να ξυπνήσει, για να μπορέσει να ξαναγυρίσει ειρηνικά στο σπίτι του, ξαναπερνώντας από τις ίδιες πύλες που έφτασε ως εδώ". Ο Ουτναπιστίμ απάντησε στη σύζυγό του: "Όλοι οι άνθρωποι είναι κατεργαράιοι. Ακόμα και σένα θα προσπαθούσε να σε εξαπατήσει. Γι' αυτό ψήσε καρβέλια ψωμί, για κάθε ημέρα ένα. Και βάλετα δίπλα στο κεφάλι του. Και τράβα χαρακιές στον τοίχο για τις ημέρες που κοιμάται".

Κι εκείνη έψηνε καρβέλια κάθε ημέρα και από ένα και τα έβαζε δίπλα στο κεφάλι του. Και τράβαγε κι από μιά χαρακιά στον τοίχο, για την κάθε ημέρα που κοιμόταν. Κι έφτασε καιρός που το καρβέλι της πρώτης ημέρας ξεράθηκε, το δεύτερο έγινε πετσί, το τρίτο μούχλιασε όλο, του τέταρτου

έπιασε μούχλα η κόρα, το πέμπτο μούχλιασε στη μέση το έκτο ήταν ακόμα φρέσκο, το έβδομο ήταν ακόμη στη φωτιά. Και τότε ο Ουτναπιστίμ τον σκούνησε και ξύπνησε. Ο Γκιλγκαμές είπε στον Ουτναπιστίμ, το "Μακρινό": "Μόλις που είχα αποκοιμηθεί όταν με σκούνησες". Και ο Ουτναπιστίμ του αποκρίθηκε: "Μέτρησε εκείνα τα καρβέλια και θα μάθεις πόσες ημέρες κοιμήθηκες, γιατί το πρώτο έγινε σκληρό, το δεύτερο σαν πετσί, το τρίτο μούχλιασε ολόκληρο, του τέταρτου μούχλιασε η κόρα, το πέμπτο μούχλιασε στη μέση, το έκτο είναι ακόμα φρέσκο και το έβδομο βρισκόταν στη φωτιά όταν σε σκούνηξα και ξύπνησες". Ο Γκιλγκαμές μουρμούρισε: "Τι πρέπει να κάνω, ώ Ουτναπιστίμ; που πρέπει να πάω; Από τα τώρα κιόλας ο κλέφτης της νύχτας, μου κρατεί τα μέλη μου, ο θάνατος κατοικεί μέσα στο δωμάτιό μου. Οπου σταματήσω εκεί θα βρώ το θάνατο".

Και τότε ο Ουτναπιστίμ φώναξε τον Ουρσαναμπί τον πορθμέα: "Συμφορά σε σένα Ουρσαναμπί και για τώρα και ακόμα πίο πολύ για πάντα. Εγινες μισητός σ' αυτό το καταφύγιο. Δεν έκανε εσύ ούτε και σύ μαζί να διαπλεύσετε τη θάλασσα αυτή. Φεύγα λοιπόν εξορισμένος από τούτες τις ακτές. Αλλά τον άνθρωπο αυτό, που τον περπάτησες και τον έφερες εδώ, τον άνθρωπο αυτό, που το σώμα του έχει πληρότητα και που έχει χαλάσει η χάρη των μελών του από τα δέρματα των αγρίων ζώων, πήγαινε τον να πλυθεί. Εκεί θα πλύνει τα μακρυά του τα μαλλιά και θα γίνουν ολοκάθαρα σαν το χιόνι. Εκεί θα αλλάξει δέρμα. Και τα κομμάτια του δέρματος που θα πέσουν πέταξέ τα για να τα πάρει η θάλασσα. Και τότε θα φανεί η ομορφιά του σώματος και θα ξαναγιώσει το στεφάνι του μετώπου του. Και ρούχα θα του δοθούν για να κρύψει τη γύμνια του. Μέχρι που να φτάσει στην πόλη του και να ολοκληρώσει το ταξίδι του, τα ρούχα αυτά δεν θα του δείχνουν την ηλικία του. Θα τον δείχνουν νέο όπως και τα ρούχα που θα φορεί". Και τότε ο Ουρσαναμπί πήρε το Γκιλγκαμές και τον οδήγησε στο μέρος που έπρεπε να πλυθεί. Και κεί έπλυνε τα μακρυά του μαλλιά και τα έκανε καθαρά σαν το χιόνι, απόβαλε το δέρμα του και το πέταξε στη θάλασσα και το πήρε μακρυά. Και τότε φάνηκε η ομορφιά του σώματός του. Ανανεώθηκε και το στεφάνι του μετώπου του. Και για να σκεπάσει τη γύμνια του του δόθηκαν ρούχα, που δεν έδειχναν σημάδια ηλικίας και που μπορούσε να τα φορεί και νάναι πάντα καινούργιος, μέχρι να ξαναφτάσει στην πόλη του και να ολοκληρώσει το ταξίδι του.

Και ύστερα ο Γκιλγκαμές και ο Ουρσαναμπί ξανάρριξαν το πλοίο στη θάλασσα και το ετοίμασαν να αναχωρήσουν. Αλλά η σύζυγος του Ουτναπιστίμ, του "Μακρινού" είπε: "Ο Γκιλγκαμές είρθε εδώ εξαντλημένος και ακόμη είναι κουρασμένος. Τι θα κερδίσει αν ξαναπάει στη χώρα του;". Κι ο Ουτναπιστίμ αποκρίθηκε, ενώ ο Γκιλγκαμές με έναν πάσαλο,

προσέγγιζε το πλοίο στην ακτή: "Γκιλγκαμές, είρθες εδώ εξαντλημένος και κατακούρασες τον εαυτό σου. Τι θα κέρδιζες αν θα ξαναπήγαινες στη χώρα σου; Γκιλγκαμές, θα σου αποκαλύψω ένα μυστικό. Αυτό που σου αποκαλύπτω είναι μυστικό των Θεών. Υπάρχει εδώ ένα φυτό που μεγαλώνει κάτω από το νερό. Έχει βελόνες για αγκάθια και μοιάζει με τριαντάφυλλο. Μπορεί να σου πληγώσει τα χέρια, αλλά αν καταφέρεις να το πιάσεις, τότε τα χέρια σου θα κρατάνε εκείνο που ξαναδίνει στον άνθρωπο τη νεότητά του". Όταν το άκουσε αυτό ο Γκιλγκαμές άνοιξε τη ροή του νερού ώστε το γλυκό νερό να τότε σύρει στο πίο βαθύ κανάλι. Έδεσε βαρείες πέτρες στα πόδια του και τον έσυραν στα βαθειά της θάλασσας. Και εκεί είδε το φυτό. Παρ' όλο που του τρύπησε τα χέρια, το έπιασε. Και τότε έκοψε τις βαρείες πέτρες από τα πόδια του κι η θάλασσα τον έφερε στην ακτή. Ο Γκιλγκαμές είπε στον Ουρσαναμπί τον πορθμέα: "Έλα να δεις αυτό το θαυμάσιο φυτό. Με τη δύναμή του ο άνθρωπος μπορεί να βρεί τις χαμένες του δυνάμεις. Θα το πάω στην Ουρούκ, την πόλη με τα ισχυρά τείχη. Και κεί θα το δώσω στους γέρους να το φάνε. Και θα το ονομάσουμε: "Αυτό που ξανανοιώνει τους γέρους". Και τελικά θα το φάω και γώ ο ίδιος για να ξανααποκτήσω όλη μου τη νεότη". Κι έτσι ο Γκιλγκαμές ξαναγυρνούσε από την Πύλη που είχε φτάσει ως εδώ. Ο Γκιλγκαμές και ο Ουρσαναμπί επέστρεφαν μαζί. Διάσχισαν τις είκοσι λεύγες και ύστερα έκοψαν ταχύτητα. Ύστερα από τριάντα λεύγες σταμάτησαν να ξενυχτήσουν.

Ο Γκιλγκαμές είδε ένα πηγάδι με δροσερό νερό και πήγε να πλυθεί. Αλλά στο βάθος του πηγαδιού υπήρχε ένα φίδι. Και το φίδι οσφράνθηκε τη μυρωδιά του άνθους. Βγήκε από το νερό, το άρπαξε και έφυγε τρέχοντας. Αμέσως άλλαξε το δέρμα του και ξαναγύρισε στο πηγάδι. Κι ο Γκιλγκαμές κάθισε κάτω κι έκλαψε. Τα δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά του και πιάστηκε από το χέρι του Ουρσαναμπί: "Ω Ουρσαναμπί, γι' αυτό κουράστηκα και πόνεσαν τα χέρια μου; Γι' αυτό έδωσα και το αίμα της καρδιάς μου; Για τον εαυτό μου δεν κέρδισα τίποτα. Και τελικά όχι εγώ αλλά το ζωντανό της γής το χάρηκε. Τώρα το έχει πάρει το ρεύμα και το έχει πάει είκοσι λεύγες πίσω στο κανάλι, εκεί που το είχα βρεί. Βρήκα ένα σύμβολο και τώρα το έχασα. Ας αφήσουμε λοιπόν το πλοίο στην ακτή και ας φύγουμε". Μετά από είκοσι λεύγες έκοψαν την ταχύτητά τους. Και ύστερα από τριάντα σταμάτησαν να ξενυχτήσουν. Σε τρεις ημέρες διανύσανε περισσότερο διάστημα από κανονικό ταξίδι ενός μηνός και δέκα πέντε ημερών. Και όταν το ταξίδι ολοκληρώθηκε, έφθασαν στην Ουρούκ, την πόλη με τα ισχυρά τείχη. Κι ο Γκιλγκαμές, είπε στον Ουρσαναμπί, τον Πορθμέα: "Ουρσαναμπί, ανέβα πάνω στα τείχη της Ουρούκ και κοίταξε τα θεμέλιά τους και το τείχωμα που έχει γίνει από τούβλα. Κοίταξε και θα πειστείς πώς είναι από ψημένα τούβλα. Στ' αλήθεια, οι επτά σοφοί δεν τα θεμελίωσαν; Το ένα τρίτο είναι

πόλη, το ένα τρίτο κήπος και το ένα τρίτο χωράφια μαζί με τον περίβολο της θεάς Ιστάρ. Αυτά τα μέρη και ο περίβολος είναι όλα της Ουρούκ".

Αυτό είναι το έργο του Γκιλγκαμές, του βασιλιά, που γνώρισε τις χώρες όλου του κόσμου. Ήταν σοφός, είδε μυστήρια κι έμαθε μυστικά. Μας έφερε μια αφήγηση για την πρίν από τον κατακλυσμό εποχή. Έκανε ένα μεγάλο ταξίδι, κουράστηκε και τσακίστηκε από τη δουλειά και όταν γύρισε χάραξε σε μιά πέτρα όλη του την ιστορία.

7. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΙΛΓΚΑΜΕΣ

Η μοίρα που καθόρισε ο πατέρας των θεών, ο Ενλίλ των βουνών για το Γκιλγκαμές, εκπληρώθηκε: "Στη σκοτεινιά του κάτω κόσμου θα του δείξουν ένα φώς. Σ' όλη την ανθρωπότητα από όσα γνωρίζουμε κανένας άλλος δεν άφησε για τις ερχόμενες γενιές μνημείο που να μπορεί να συγκριθεί με το δικό του. Οι ήρωες και οι σοφοί σαν κάθε καινούργιο φεγγάρι έχουν την αύξησή τους και την ελάττωσή τους. Οι άνθρωποι θα λένε: "Ποιός μπόρσε ποτέ να κυβερνήσει με περισσότερο μεγαλείο και δύναμη από αυτόν;". Κι όπως στο μήνα το σκοτεινό, το μήνα των σκιών, φώς δεν υπάρχει χωρίς αυτόν. Ω Γκιλγκαμές, αυτό είναι το νόημα του ονείρου σου. Σου δόθηκε η βασιλική χάρη, αυτή ήταν η μοίρα σου. Η αιώνια ζωή δεν ήταν στη μοίρα σου. Μα γι' αυτό να μην στενοχωριέσαι, να μη θλίβεσαι και να μη βασανίζεσαι. Σου δόθηκε η δύναμη να δένεις και να λύνεις, να είσαι η σκοτεινιά και το φώς της ανθρωπότητας. Σου δόθηκε η υπεροχή πάνω στο λαό, τέτοια, που κανένας δεν γνώρισε, νίκες στις μάχες, ώστε κανένας να μη γλυτώσει από το σπαθί σου. Και νίκες στις επιδρομές και στις αρπαγές, από τις οποίες κανένας δεν έλπιζε να επιστρέψει. Αλλά μην κάνεις κατάχρηση αυτής της δύναμης. Να είσαι δίκαιος με τους υπηρέτες σου στο παλάτι και δίκαιος μπροστά στον ήλιο".

Ο βασιλιάς τεντώθηκε κατάχαμα και δεν θα ξανασηκωθεί.

Ο κύριος της Κουλλάμπ δεν πρόκειται να ξανασηκωθεί.

Πέρασε πάνω από το κακό και πιά δεν θα γυρίσει.

Παρ' όλο που στα χέρια ήταν δυνατός δεν θα ξαναγυρίσει.

Ήταν σοφός, ευχάριστος στην όψη και πιά δεν θα ξαναγυρίσει.

Τράβηξε πέρα στο βουνό και πιά δεν θα ξαναγυρίσει.

Στης μοίρας το κρεβάτι ξάπλωσε και δεν θα ξανασηκωθεί.

Απ' το πολύχρωμο το στρώμα δεν πρόκειται να ξανασηκωθεί.

Οι κάτοικοι της πόλης, μεγάλοι και μικροί, δεν έμειναν ασυγκίνητοι.

Όλοι άρχισαν το θρήνο, όλοι οι άντρες που είναι από σάρκα και από αίμα, άρχισαν το θρήνο. Η μοίρα είχε πεί: σαν το πιασμένο στο αγγίστρι ψάρι έχει ξαπλώσει στο κρεβάτι, σαν τη γαζέλλα που την έχουν πιάσει σε θηλεία.

Βαρεία κάθησε απάνω του ο απάνθρωπος Ναμτάρ, ο Ναμτάρ που δεν έχει ούτε χέρια ούτε πόδια, που δεν πίνει νερό κι ούτε φαγητό τρώει.

Για το Γκιλγκαμές, το γιό της Νινσούν, έξω ζυγίζουνε τις προσφορές. Κι είναι η αγαπημένη του γυναίκα, ο γιός του, η αγαπημένη του παλλακίδα, οι μουσικοί του, οι παλιάτσοι του και όλο το σπιτικό του, οι υπηρέτες του, οι επιστάτες του και όλοι όσοι ζούσαν στο παλάτι, ζυγίζανε τις προσφορές τους για το Γκιλγκαμές, το γιό της Νινσούν, την καρδιά της Ουρούκ. Ζυγίζανε τις προσφορές τους για την Ερεσκιγκάλ, τη βασίλισσα του θανάτου και για όλους τους θεούς του Κάτω Κόσμου. Και ζύγιζαν τις προσφορές για το Νατμάρ, που είναι η μοίρα. Ψωμί για το Νέτι, το φύλακα της Πύλης, ψωμί για το Νινζιζίντα, το φιδοθεό, τον κύριο του Δέντρου της Ζωής. Το ίδιο και για τον νεαρό τσοπάνη, για την Ενκί και την Νινκί, για τον Ντιντουκούγκα και τον Εντουκούγκα, για τον Ενμούλ και τον Νινμούλ, για όλους τους προγονικούς θεούς που είναι συγγενείς του Ενλίλ. Ενα συμπόσιο για το Σουλπαί, το Θεό των Συμποσίων. Για το Σαμουκάν, το θεό των κοπαδιών, για τη μητέρα Νινχουρσάγκ και για τους θεούς της δημιουργίας στο χώρο της δημιουργίας. Για κείνους που κατοικούν στον ουρανό, ιερείς και ιέρειες, ζυγίζουνε τις προσφορές για το νεκρό.

Ο Γκιλγκαμές, ο γιός της Νινσούν, τοποθετήθηκε στον τάφο. Στο χώρο των προσφορών ζυγίζουνε το ψωμί της προσφοράς. Στο χώρο της σπονδής χύνουν το κρασί. Κείνες τις ημέρες ο άρχοντας Γκιλγκαμές αναχώρησε, ο γιός της Νινσούν, ο βασιλιάς, ο απαράμιλλος, που ομοιός του δεν στάθηκε άνθρωπος και που δεν ξέχασε τον Ενλίλ, τον κύριό του. Ω Γκιλγκαμές, άρχοντα της Κουλλάμπ, μεγάλη είναι η δόξα σου.

ΤΕΛΟΣ